בס"ד
גליון מס' 16
ראש השנה
תשפ"ה

עיר ברסלב

רשימות בדרך לצדיק
רשמים מעוררי געגועים מהקיבוץ העל"ט

"לא להיות בסופיה?"
גנזי ההיכל

איפה אני בסיפור?
נקודת עצמו

בלי חיילים בלי תלוי בראש השנה שלי

החסיד שפתח את שערי היכלו של רבינו לדוברי אנגלית

מסכת חייו המרתקת של ר' משה זאב שווארץ ז"ל

בתוכן

4

"לא להיות בסופיה?!"

גנזי ההיכל

6

איפה אני בסיפור?

נקודת עצמו

21

תמשיך לחזק!

סיפור מהפצה

16

באר משה

החסיד שזכה להאיר לאלפים דוברי אנגלית מאור נועם עצותיו של רביז"ל

שיחות חיזוק לבחורי ישיבות היכל הקודש ירושלים ובית אל || שלום העיר

חדשות ברסלב

עיר ברסלב

יו"ל על ידי חסידי ברסלב
תלמידי היכל הקודש

מיסודו של
מרן מוהרא"ש זי"ע

בנשיאות מו"ר הרה"צ
ר' יצחק שמואל אהרן לעזער
שליט"א

עורכים ומשתתפים

הרב שלמה ברוך בלוי
שלום נתן גומבערג
אהרן בלוי
אליעזר שלמה מימוני
נחמן נתן סולומון
יוסף אלימלך בלוי
ידידיה אשר מלכי

לפניות למערכת

053-318-6570
breslev.shely@gmail.com

מכתבים למערכת

גדולתנו ותפארתנו

למערכת עיר ברסלב שלום וברכה!

ברצוני לספר קצת מעצמי כדי להסביר לכם קצת את רגשי הכרת הטוב שיש לי כלפיכם,

התקרבתי להיכל הקודש של רבינו כשהייתי אברך צעיר, לא ארחיב לתאר מה עבר עלי בזמן ההוא, אני רק יכול להגיד שזה היה מאוד לא קל, המניעות בכל פינה, הקהילה, החברים, המשפחה, ובעיקר, המניעה הראשית – מניעת המוח שלי בעצמי, היתי מלאים במחשבות ובלבולים, כדרכם של כל מתקרבים חדשים.

לאט לאט, החברים התרגלו לעובדה והפסיקו לדבר על ההתקרבות שלי, והמשפחה מסביב רק ראו כמה שרבינו ומוהרא"ש משפיעים עלי לטובה, ולא רק שהסירו את ההתנגדות, אלא גם כמה התחילו להתעניין ולשאול, מה גיליתי שם...

אין ספק שגיליתי אור עצום כזה שמשנה לי אֶת הַחַיִּים לְחִלּוּטִין! אֲבָל דָּבָר אֶחָד הִצִּיק לי תמיד. הגעתי מחסידות גדולה ומאורגנת, כשהכל מסודר ומאורגן ברמה הכי גבוהה שיש. מוסדות, חברה, כל מיני ארגונים על כל פרט, כינוסים, הרצאות, ואפילו עיתון חודשי מלא וגדוש לכל המשפחה.

הכל היה מכובד, יפה, גדול ומרשים. וכשהגעתי לברסלב זה היה נטו בשביל התכלית הנצחית, לא היה לי את הריפוד הגשמי הזה, האמת היא שלא באמת הייתי צריך את כל מה שתיארתי כאן. מה שהציק לי היה החוסר כבוד, איך שדבר הצדיק האמת מבוזה, בלי שום מעטפת מכבדת שתזמין יותר לנסות לטעום.

אני הייתי רגיל שכל דף, מודעה, גיליון, וספרים וודאי, יוצאים בתכלית הפאר והיופי, תמיד הסבירו לנו שיש להקפיד על כבוד החסידות!

תהיתי תמיד, **הייתכן שדווקא רבינו ככה לא מכובד? איך ייתכן שאמת כ"כ יצוקה צריך תמיד להסתיר? וכשכן מפרסמים, באיזו צורה?...**

תמיד הייתי מתחזק עם השיחה הידועה - כשמוהרנ"ת חיתן את בנו ר' נחמן היה זה בזמן ההתנגדות החזקה שהייתה עליו כידוע. בימים אלו היה נהוג שהיו עורכים את החתונה בעיר מגוריה של הכלה. ובהתקרב משפחת החתן לעיר הכלה, היו בני משפחת הכלה יוצאים לקבל את פניהם בשירה וזמרה, וכך היו מכניסים אותם לעיר.

כשנודע למתנגדים תושבי העיר ליפוויץ מהתקרב מוהרנ"ת עם בנו החתן, התנפלו עליהם המתנגדים בצעקות וגידופים. המחותן רבי ישראל, שראה זאת מיהר וקרא למשטרה והם באו וגירשום. כשקטה המריבה הבחין רבי נחמן מטולטשין כי מוהרנ"ת נעלם. הוא חיפש וחיפש בכל האזור, ולא מצא. או אז הוא הבין שוודאי הלך ליער הסמוך... מיד יצא לחפש את מוהרנ"ת ביער ובאמתמצאהו יושב ומתפלל. ושמעו שטוען בתפילתו להשם ואומר: "רבונו של עולם! וכי למי יש כזו קבלת פנים כשלי? לאיזה שואב מים פשוט מקבלים את פניו כמו שמקבלים את פני? וכל זה הרי אינו אלא משום שאני מדבר מרבינו ומגלה ומפרסם גדולתו ותפארתו בעולם"! וכי כך ראוי?

ואז ניחם את עצמו בדברי רבינו והתחיל לשיר: (במנגינת "אשת חיל", אחד הניגונים הראשונים ששמע מפי רבינו, ועד היום שרים את זה אצל אנ"ש על מילים אלו) .

"אונזער גרויסקייט און אונזער שיינקייט וועט מען זעהן וען משיח וועט קומען" - "גדולתנו ותפארתנו יוודע לעין כל כשמשיח יבוא".

ובראותו את ר' נחמן מטולטשין, חזר מוהרנ"ת לעגלה, המשיך לליפוויץ ושמח בחתונה.

היופי והפאר שלנו היום, לא רואים. וזה מפני שאנו בגלות. וכשמשיח יבוא – או אז יתוודע לכולם מה הוא גודל היופי ויקר של חסידות ברסלב. נו, אז יש לי עוד סיבה לצפות למשיח...

אנחנו, קבוצת החברים שהתקרבה ביחד, היינו נוהגים להתקבץ מידי פעם ביחד לשיח חברים ולהתחזקות והתחדשות חדשה. ובפעם הבאה שנפגשנו, העליתי את הנושא וסיפרתי את הסיפור ואת התובנה שלי מזה.

כולם ממש התחזקו, והסכימו איתי. אכן גודל יקר היופי שלנו יתגלה כשמשיח יגיע.

והנה, מתברר שהגאולה בפתח. "עיר ברסלב!"

פעם ראשונה שנתקלתי בעיתון הנפלא הזה, אמרתי לעצמו, וואו! זה משהו שעוד לא היה.

כזה יפה, מושקע, מדוקדק בכל פרט ופרט.. האם הגיע הזמן שייתגלה בעולם גודל היופי והפאר של רבינו?

מתברר שכן!

עוד גיליון, ועוד אחד, ואנחנו בדרך לגאולה!

מזל טוב על היותכם המבשר הטוב! אתם בבחינת אליהו הנביא.

וכאן אני רוצה לבקש מיכם משהו חשוב.

היות והגאולה כבר תלויה בהפצת אור רבנו, אז אני בטוח שיש לכם קשיים ומניעות בלי סוף...

ולכן אני מתחנן, אל תרפו! אל תתייאשו! מחכים לכם! תלויים בכם! צריכים אתכם!

הגיע הזמן! אתם השליחים, אשריכם ואשרי חלקיכם!

בהיכלו

שלום וברכה,

רציתי להודות על הגליון השבועי הנפלא מאוד - 'בהיכלו'.

אני מחכה לזה כל השבוע, וברגע שאני מקבל את זה אני קורא כל מילה בשקיקה, זה ממש עושה לי את השבת!

לפני תקופה התחלתי גם לשים ערימה בבית כנסת בה אני מתפלל. בהתחלה בהיסוס מה, שלא יצעקו עליו או משהו. אבל אחרי כמה שבועות זה ממש נהיה מבוקש, כשאני רק מגיע בליל שבת אנשים ניגשים אלי ושואלים - "נו, הבאת בהיכלו?" ויש שחוטפים לי את זה מהידיים.

היה שבוע אחד שבגלל אונס לא הבאתי, ממש כעסו עלי...

אז שוב, תודה רבה! זה ממש יפה מאוד, חזקו ואמצו!

א. ירושלים

"לא להיות בסופיה?!"

מוהרא"ש ותלמידיו בביקור בגן סופיה באומן בעת נסיעה לציון רבינו ז"ל בשנת תשמ"ו.

דועה שיחתו של רבינו הקדוש: "להיות באומן ולא להיות בסופיה?!"...

את הגן נטע גרף רוסי, על שם בתו היחידה סופיה, שנרצחה בעת שהגן על יהודי האזור מפני הפרעות שהיו בשנת תקכ"ח, (הסיפור ההיסטורי המלא מובא באריכות בספר "פעולת הצדיק" סימן שפ"ג).

אנשי שלומינו פירשו כפשוטו את שיחת רבינו הנ"ל, שפעם אחת בחיים כדאי להיות בגן, להתבודד שם, ובזה לקיים את הדיבור של רביז"ל, ואמרו רמז בדרך דרש: "**להיות באומן ולא להיות בסוף** (סופיה)?!"... כי כשמגיעים לאומן אל ציון של רביז"ל, צריך להתעורר כל כך בתשובה, עד שתמיד יהיה לפני מראה עיניו הסוף והתכלית הנצחית.

במקום אחר (אשר בנחל מכתב תל"ו) מתאר מוהרא"ש את ביקורו בגן בעת נסיעתו לציון רבינו ז"ל בשנת תשכ"ט, ומוסיף פרט מעניין:

"הוא יער נפלא מאד... **ורבינו ז"ל היה רגיל בסוף ימיו כשהיה גר באומן להתבודד ביער ההוא,** ושתינו שם מים קרים מתוקים מאד הנובעים שם ממעין אשר יורד בין ההרים, ונתנו שבח והודאה להשם יתברך על כל החסג חינם שעשה עמנו שזכינו לבוא בשלום".

עוד מספר מוהרא"ש (אילן החיים קפ"ו): "עַם יָשַׁב רַבִּי אַבְרָהָם ב"ר נַחְמָן זי"ע בְּגַן סוֹפְיָה' עִם אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וְהוּא מֵרֹב דְּבֵקוּתוֹ יָשַׁב בְּעֵינַיִם סְגוּרוֹת וְיָחֵד יְחוּדִים, עַד שֶׁשָּׂכַח אֵיפֹה נִמְצָא, וְעָשָׂה תְּנוּעוֹת בְּיָדָיו כְּדַרְכּוֹ הַמְיַחֵד יְחוּדִים וְרוֹשֵׁם בָּאֲוִיר וְכוּ'. וְשָׁם הָלְכוּ הַרְבֵּה אֲנָשִׁים לְטַיֵּל, וּכְשֶׁבָּאוּ סָמוּךְ אֵלָיו, עָמְדוּ לְהִסְתַּכֵּל עָלָיו וְצָחֲקוּ מִמֶּנּוּ. וְהָאִישׁ שֶׁהָיָה עִמּוֹ לָחַשׁ לוֹ בְּאָזְנוֹ: "ר' אַבְרָהָם! מֶענְטְשֶׁן לַאכְן" [רבי אברהם! אנשים צוחקים]. וּפָתַח אֶת עֵינָיו, וְאָמַר: "פּוּן אַיין קֶעסְטֶל צַיין זָאל אִיךְ זִיךְ אִיבֶּער שְׁרֶעקֶן?". [בִּגְלַל קֻפְסָה שֶׁל שִׁנַּיִם, אֶתְפַּעֵל וְאֶפְחַד? כִּי מַהוּ צְחוֹק? מְגֹלֶּה שְׁנָיו...]. כִּי כָּל כָּךְ הָיָה דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּדִבֵּקוּת אֱמֶת, וְלֹא הִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם דָּבָר שֶׁבָּעוֹלָם".

עם זאת מזהיר מוהרא"ש במכתב מיום י"ט אלול ה'תשע"ב: "אם אדם היה כבר פעם אחת בגן סופיה, מספיק על כל החיים, כי קיים כבר את הדיבור של רביז"ל, כי כשמגיעים לאומן צריכים מאד מאד לשמור לא להסתובב יותר מדי על הרחובות וכו', ובפרט מחוץ להתחום איפה שאנשי שלומינו נמצאים וכו', כי האוקראינים הם פסולת של האומות וכו', והם הולכים בפריצות גדולה מאד, כי הם מאד מזוהמים בתאוות ניאוף וכו', וצריכים לשמור מהם מאד מאד, ולכן ראוי שם לשמור לא להסתובב יותר מדי על הרחובות בין האומה המגועלת הזאת וכו', שעזרו להעמלקים להרוג את היהודים במיתות משונות מיתות אכזריות וכו' וכו'".

יהי רצון שנזכה לקיים כל שיחה ושיחה של רבינו ז"ל, והעיקר להתבודד ולפרש שיחתנו אליו יתברך ולזכור תמיד מהתכלית הנצחית!

את זה לא תיקח ממני!

ב

שבועות האחרונים אני מסתובב מבולבל. אלול שוב הגיע, בהפתעה גמורה משהו, לאיפה נעלם החורף? איך עבר הקיץ? כבר אלול שוב?..

וכולם מדברים על לחזור בתשובה, כל אחד בדרכו, ואני מרגיש את עצמי תקוע. סוג של בורח מזה, לא רוצה להתעסק עם זה.

מצד אחד, קשה לי להישיר מבט למראה ולומר – אחי היקר, אתה לא בסדר.. מה קורה איתך? איפה אתה?

קשה לי להודות במצב.

ומצד שני, בעומק ליבי אני יודע את האמת, כמה אני רחוק, אבל אני לא מאמין שאני יכול בכלל להשתנות... בקיצור, מבולבל.

ובכלל, נניח שהחלטתי לחזור בתשובה. מה אני צריך לעשות עם זה? כל חמש דקות אני מחליט משהו אחר בו אני צריך להתחזק, יש מידי הרבה אופציות, וכשרוצים הכל – לא עושים כלום כידוע. ככה עובר האלול, עוד יום ויום, האמת היא, ככה עוברת לה שנה תמימה, והחיים עצמם...

התגלמות ממשית של שיחת מוהרנ"ת הידועה – "באלול בוערים ובוערים ולא עושים כלום..."

•

בליל שבת האחרון הגעתי לבית כנסת, ישבו שם חבורה מאנ"ש ללמוד ליקוטי הלכות בהלכות ראש חודש הלכה ה' כהכנה לימים הנוראים.

אמרתי לעצמי, למה לא?

למדנו קודם את התורה בליקו"מ תנינא סימן ע"ג, עליה בנויה ההלכה, רבינו אומר שם כך:

"וְהִנֵּה הַכֹּל חֲפֵצִים לִירְאָה אֶת שְׁמֶךָ, וְאַף עַל פִּי כֵן לָאו כָּל אָדָם זוֹכֶה לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. כִּי יֵשׁ אֶחָד שֶׁאֵין לוֹ הִתְעוֹרְרוּת כְּלָל לִתְשׁוּבָה, וְאֲפִילּוּ מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ הִתְעוֹרְרוּת לִתְשׁוּבָה, אֵינוֹ זוֹכֶה לְהַגִּיעַ אֶל הָאוֹת וְהַשַּׁעַר שֶׁל תְּשׁוּבָה הַשַּׁיָּךְ לוֹ. וַאֲפִילּוּ אִם מַגִּיעַ לְשָׁם, יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁהַשַּׁעַר שֶׁל תְּשׁוּבָה סָגוּר, וּמֻחְתָּם כָּל זֶה אֵין הָאָדָם זוֹכֶה לִתְשׁוּבָה."

הנה, רבינו מסכים איתי... קשה מאוד לעשות תשובה. יש כאלו שאין להם התעוררות. ומי שיש לו כן, לא זוכה להגיע לשער שלו, וכשכן זוכים להגיע לשער, זה נעול...

אבל אז רבינו ממשיך -

"וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים, אֲפִילּוּ מִי שֶׁאֵין לוֹ שׁוּם הִתְעוֹרְרוּת לִתְשׁוּבָה הוּא מִתְעוֹרֵר לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְגַם זוֹכֶה עַל יְדֵי תְּהִלִּים לְהַגִּיעַ אֶל הַשַּׁעַר וְאוֹת הַשַּׁיָּךְ לוֹ וְלִפְתֹּחַ הַשַּׁעַר."

פשוט, כמה שזו בעיה מסובכת, הפתרון פשוט יותר. להגיד תהילים. זהו.

האומנם?

כן. צריך להאמין חזק בדברי הצדיקים. כולנו בעלי אמונה גדולים כשאנחנו מאמינים כמה חמור זה ליפול. אבל כשאומרים לנו מה לעשות כדי לשוב בתשובה – אופס, פתאום האמונה נעלמת משהו...

אין צורך בכלל להסתבך, צריך פשוט לפתוח את הפה.

רבינו מסיים שם - **"זֶה שֶׁאָנוּ רוֹאִים, שֶׁבִּימֵי תְּשׁוּבָה, דְּהיינוּ בֶּאֱלוּל וַעֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה כָּל יִשְׂרָאֵל עוֹסְקִין אָז בַּאֲמִירַת תְּהִלִּים כִּי אֲמִירַת תְּהִלִּים מְסֻגָּל לִתְשׁוּבָה כַּנַּ"ל וְעַל כֵּן הוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד לַעֲסֹק תָּמִיד בַּאֲמִירַת תְּהִלִּים כִּי תְּהִלִּים הוּא הִתְעוֹרְרוּת גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁרֵי שֶׁיֹּאחַז בּוֹ!"**

רבי נתן בליקוטי הלכות שם אומר משהו נורא - קודם כל הוא מגביר את "שאלת המיליון דולר":

"כִּי לָשׁוּב בִּתְשׁוּבָה קָשֶׁה מְאֹד, כִּי מַה בתחילה קֹדֶם שֶׁחָטָא, שֶׁעֲדַיִן לֹא נִמְשַׁךְ אַחַר יִצְרוֹ הָרָע הִתְגַּבֵּר עָלָיו הַיֵּצֶר הָרָע עַד שֶׁהֶחֱטִיאוֹ!, מִכָּל שֶׁכֵּן עַתָּה שֶׁכְּבָר נִמְשַׁךְ אַחֲרָיו וְנִתְפַּס בִּמְצוּדָתוֹ אֵיךְ אֶפְשָׁר לָשׁוּב?"

רבי נתן עושה קל וחומר. אם לפני החטא, לא עמדת בניסיון ונפלת, אז עכשיו אחרי הנפילה, כן יהיה לך כח לשוב?

ממשיך רבי נתן ואומר: **"אַךְ עִקַּר הַתְּשׁוּבָה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינָה הַנַּ"ל עַל יְדֵי שעושים מִתּוֹרוֹת תְּפִלּוֹת, כִּי עַל יְדֵי תְּפִלָּה יכולים לִפְעֹל הַכֹּל! כִּי אַף עַל פִּי שֶׁהוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא, וּכְבָר נִתְפַּס בתאוותיו הָרָעוֹת, שֶׁנִּדְמֶה לוֹ שֶׁאִי אֶפְשָׁר לָצֵאת מִשָּׁם, אַף-עַל-פִּי-כֵן עַל כָּל פָּנִים, הַדִּבּוּר בְּיָדוֹ! וְאִם יַרְבֶּה לְדַבֵּר דִּבּוּרֵי תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים וְיִתְפַּלֵּל הַרְבֵּה לַה' יִתְבָּרַךְ שֶׁיִּזְכֶּה לָשׁוּב וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דִּבְרֵי הַתּוֹרָה, בְּוַודַּאי יְעוֹרֵר רַחֲמֵי ה' יִתְבָּרַךְ עָלָיו עַד שֶׁיִּפְתַּח לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ שַׁעֲרֵי הַתְּשׁוּבָה וְיִזְכֶּה סוֹף כָּל סוֹף לָשׁוּב אֶל ה' יִתְבָּרַךְ וִירַחֲמֵהוּ!"**

נדמה לי שאין צורך להוסיף מילה.

בבת אחת התנדפו לי כל הסיבוכים והבלבולים. פשוט לפתוח את הפה. אף אחד, בשום מצב לא יכול לקחת לנו את הדיבור..

אשרינו שזכינו להתקרב לצדיקים.

י. א.

איפה אני בסיפור?

עם שאלה זו התהלכתי זמן רב, כמה שנים אפילו.

מאז שהייתי כמעט קטן ידעתי שיש צדיקים ויש רשעים. צדיק הוא אחד שעושה תמיד את רצון השם, מתפלל בכוונה, לומד תורה בהתמדה, רודף צדקה וחסד. ורשע הוא ההיפך. ככה פשוט.

ידעתי גם שיש "בעל תשובה", אחד שהיה בקטגוריה של רשע, התעורר, התחרט על העבר, קיבל על עצמו על העתיד – הרי הוא כבר איננו רשע.

אז חשבתי שתשובה זה כזה עניין חד פעמי. עשית משהו לא טוב? נכשלת? תעשה תשובה וזהו. ככה פשוט, הבנה בסיסית של ילד.

ואיפה אני בסיפור הזה?

אז ככה, רשע אני לא, אני לא עושה בכוונה רע, אני לא מורד בהשם חס ושלום. ומשכך, אני כמובן לא יכול להיות בעל תשובה, כי הרי לא הייתי רשע. צדיק? אממם, קשה לומר... הרי אני נכשל פה ושם, כמה שלא נעים להודות, אבל לא תמיד אני עושה מה שצריך.

כשהגעתי לשנות הישיבה, התחלתי לגלות את אורו של רבינו יחד עם עוד חבר. כדרך המתקרבים שמלאים בספקות והיסוסים, לא מיהרתי לפרסם את זה בריש גלי בלשון המעטה, הקפדתי לשמור את מחשבותיי, ואת רחשי לבבי בשקט.

יום אחד השגנו איכשהו איזה מפתח של בית כנסת שכונתי קטן, שעל פי רוב היה ריק מאדם, ושם קבענו לעצמינו חברותא בספרי רבינו, יכלנו לצלול בתוך הנחל נובע מקור חכמה בלי לפחד שתתגלה עובדת התקרבותנו.

התורה הראשונה שלמדנו הייתה תורה ו' בליקוטי מוהר"ן חלק א'. רבינו מדבר שם מדרכי התשובה, שהמושג של תשובה זה דבר ששייך לכל אחד ואחד בכל מדרגה, ובכל משך ימי חייו בזה העולם, זה לא רק פתרון לרשעים. ממש לא.

הרבי מסביר, שגם אחרי שעשית תשובה, כעת תעשה תשובה על התשובה הזו, זה לא נגמר לעולם! צריך תמיד ללכת מדרגה לדרגה, ללא הרף, ללא גבול. החל מהאנשים שנמצאים במצבים הגרועים ביותר - שיש להם תמיד תמיד דרך תשובה לחזור להשם, ואין שום מצב שאי אפשר לשוב משם, ועד הצדיק הכי גדול שהוא גם עוסק בתשובה כל חייו!

רבי נתן בליקוטי הלכות על תורה זו (שבת ז') כותב בפירוש, שהצדיק הכי גדול במעלה, אפילו אם לא חטא, עדיין הוא עוסק בתשובה כל חייו לפי מדרגתו, בעצם, הצדיק – הוא הוא הבעל תשובה הגדול! כמה שיותר שמתעסקים בתשובה, ככה נהיים יותר ויותר צדיקים. הבעל תשובה והצדיק – היינו הך.

אני זוכר עד היום איך שזה "העיף לי את המח", ישבתי באותו בית כנסת אפלולי, והבנתי עד כמה שאין לי מושג מחייי...

ובכן, זה ברור. איך אני קשור לעבודת השם? באיזה קטגוריה אני? הרי שאין דבר כזה 'קטגוריות'... ישנם אנשים, שעובדים כל חייהם לחזור בתשובה עוד ועוד, והם נקראים צדיקים.

אוקי, אז אני צדיק ובעל תשובה. כן.

נכון, אני לא מושלם, אני נופל פה ושם, יש לי דרך ארוכה מאוד. אבל אני על הדרך. ולדרך הזו קוראים – 'דרך התשובה'. ומי שהולך בדרך הזו נקרא צדיק.

אבל אז, צצה לי שאלה, וזו השאלה אליה אני מכוון בתחילת כתיבתי.

אם הצדיק והבעל תשובה הם אותו אחד, וכמה שאדם מתעסק בתשובה יותר אז הוא עולה יותר בצדיקותו, אז מה פירוש המאמר של רב אבוהו במסכת ברכות – "מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדין"?

תמיד הבנתי שפשטות המאמר הוא, שגדולה מעלתם של אנשים שחטאו וחזרו בתשובה, על פני אנשים שהם צדיקים מלכתחילה, ולא חטאו, אבל לפי דברי רבינו, איך ניתן לחלק בין הבעל תשובה לצדיק? הרי מדובר באותו אדם!

אני זוכר עד היום איך שזה "העיף לי את המח", ישבתי באותו בית כנסת אפלולי, והבנתי עד כמה שאין לי מושג מחייי... ובכן, זה ברור. איך אני קשור לעבודת השם? באיזה קטגוריה אני? הרי שאין דבר כזה 'קטגוריות'...

ישנם אנשים שתמיד מלאים בספקות וחקירות, נותנים לבלבולים להפריע להם להמשיך, אני איני כזה. אך משום מה זה תפס אותי חזק, ומידי פעם ניקר לי במח.

לפני תקופה, הגעתי ליל חמישי אחד לשיעור של מורינו הרה"צ שליט"א, בשיעור זה עסק מורנו שליט"א באופן מקיף בתורה זו, תורה ו' בליקו"מ, וכדרכו היטיב להסביר במתיקות ולחדד את המהות של דרכי התשובה בכל מצב וזמן, לא משנה למי ואיפה.

וכמובן, מיד צצה לי שאלתי הישנה...

אחרי השיעור, אזרתי אומץ, וביקשתי ממורינו שליט"א רשות להיכנס אליו עם שאלה.

נכנסתי, הוא הקשיב לשאלתי במאור פנים, ואז ענה כך:

זה נכון שהצדיק האמיתי מתעסק כל ימיו בתשובה, על פעם עוד ועוד לפי מדריגתו. וככל שאדם חוזר בתשובה יותר, הרי הוא נהיה צדיק יותר. ובאמת, הצדיק והבעל תשובה – היינו הך.

אבל מה? ישנו מושג של 'צדיק גמור' - אחד שגמר להיות צדיק, הוא 'גמור' עם זה! מבחינתו, הוא צדיק, וזהו. לא צריך יותר לחזור בתשובה ולהתעסק בדרך התשובה. אז נכון, הוא לא חוטא, והוא באמת צדיק, אבל הבעל תשובה, אותו אחד שכל הזמן חוזר בתשובה שוב ושוב, הוא גדול במדרגתו מאותו צדיק גמור!

עד כדי כך שהצדיק גמור לא יכול לעמוד במקומו של הבעל תשובה – הצדיק הגדול...

אח, אם רק היו לי את המילים להסביר איזה תענוג רוחני הרגשתי בנשמתי בעת שיחה זו. זה ממש חידד לי את על הענין.

צדיק לא נמדד לפי מעשים. צדיק נמדד לפי דרך שהולכים בה.

אם אתה עומד בשולי הכביש ולא ממשיך לנסוע, יכול להיות לך רכב הכי טוב ויקר שיש – אתה יכול להיות צדיק גדול, אבל אתה לא נוסע, אתה לא מתקדם יותר.

בצורה הזאת, אפילו גרוטאה חבוטה, אבל לפחות נוסעת, תעקוף אותך בסוף.

אשרינו שזכינו להתקרב לצדיקים שנותנים לנו כאלו עצות קדושות. שנזכה כולנו להיות תמיד מההולכים ללא הרף בדרכי התשובה!

אשרינו!

לא בוערים?
עושים!

לרגל חודש אלול, הגיעו הבחורים היקרים מישיבת היכל הקודש מירושלים עיה"ק לשיחת התחזקות מפי מורינו הרה"צ שליט"א.

שמחה גדולה ונחת רוח היתה למורינו שליט"א לראות את התרבות ספסלי הישיבה הקדושה, בחורים רציניים שמתמידים והולכים בעצות רבינו ז"ל בתמימות ובפשיטות.

שיחה נפלאה זכו התלמידים לשמוע, ונביא כאן כמה ניצוצות מחזקים מתוך השיחה המלאה:

בוערים?

"אצל העולם באלול בוערים ולא עושים כלום... ככה סיפרה נכדתו של רבי נתן זי"ע בשמו, אבל אצל רבינו זה בדיוק הפוך, עושים ועושים גם אם לא בוערים! רבינו לימד אותנו (בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן צ"ט) שגם אם אין דבקות, כעת יש קרירות, תבקש מהשם עכשיו, ויבוא זמן ותבוא תפילה בחמימות שתעלה הכל למעלה, ומוהרא"ש לימד אותנו תמיד שזה בכל דבר, בתורה תפילה ובכל עניין, יום אחד אתה קם עם ברען, ויום אחד על צד שמאל... הכל בסדר, העיקר לעשות! ומצד שני לימד אותנו רבינו ז"ל "בקי בשוב" גם אם נפלנו ממה שרצינו לעשות, לא להשבר להתחיל שוב מחדש".

איפה להתבודד?

"דעו לכם כמה יותר שתדברו אליו יתברך, ככה יותר תהיו מקורבים אל רבינו, ככה יותר תהיו יותר יהודים כשרים! זה המפתח לזכות להכל. תתחילו בכמה דקות, אפילו חמש דקות, כל אחד כמה שהוא יכול.

אצל מוהרא"ש בישיבה בברוקלין, לא היה בנמצא היכן לצאת להתבודד בשדה, אולי גם אצלכם בירושלים ככה, היו כמה חדרים בפנימייה, בחורים רצו להתבודד, אז כל בחור תפס לעצמו חדר והיה מתבודד שם בינו לבין קונו, והיה הרבה פעמים כשפתחו חדר היית נכנס לחדר ורואה בחור באמצע לדבר אל השם, מיד סגרו ויצאו לא להפריע...

לא צריך לתת עצות איפה להתבודד, תמיד אפשר למצוא פינה שקטה, או לטייל, כמה דקות, מוהרא"ש היה תמיד אומר: תתחיל עם חמש דקות! תתחיל לומר ריבונו של עולם אני רוצה לחזור בתשובה, אני רוצה להגיע לציון רבינו, אל תחשבו שיש לכם כרטיס וזהו אתם מסודרים, צריכים על כל פרט תפילות".

פתאום אין דיבורים...

"לפעמים כשבאים להתבודדות פתאום לא זוכרים כלום... אין דיבורים... אך לפני רגע לא ידעת מאיפה להתחיל כל כך הרבה יש לך לפעול... אבל זה הסמ"ך מ"ם שעובד חזק לא לתת לאדם לזכות לדבר הנפלא הזה.

ומי שרוצה באמת להצליח, יש עצה טובה לרשום לעצמו פתק עם כל מה שהוא צריך לבקש מהשם יתברך, זו לא בושה. כך עושים חסידי ברסלב, בפרט מקורבים חדשים שצריכים להרגיל עצמם לשפוך לפני השם את כל ליבם, החזיקו כזה דף ובכל פעם שנזכרו משהו - הוסיפו בדף. אם יש כזה דף חמש דקות זה ממש צחוק... תמשיך לדבר עוד בלי להרגיש, לא תעבור על בל תוסיף...

אם תשאלו אותי, הזמן הכי טוב לזה זה מוקדם בבוקר, בפרט כשזכית לטבול במקווה אין זמן יותר טוב מזה, הכל רגוע והמח עדיין רענן".

[הכנה לרבינו]

במהלך סעודת סיום מסכת תענית ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא, לבחורים היקרים שנענו לקריאתו של מורינו הרה"צ שליט"א ללמוד זאת בימי בין המצרים, הוגרלה מתנה מקורית: מזוודה מלאה כל טוב לכבוד הנסיעה לציון רביז"ל.

[לבקש רחמים]

מורינו הרה"צ שליט"א בעד עמנו רחמים שואל בציון מוהרא"ש זי"ע, בחצי חודש אלול הק'.

[זכר צדיק לברכה]

מורינו הרה"צ שליט"א מקבל גליונות הספר הק' "ימי מוהרא"ש" להגהה, בספר מובאים תולדות שיחות וסיפורים ממה שהיה אצל עטרת ראשינו מוהרא"ש זי"ע בשנת תשמ"א, כהמשך לספה"ק חיי מוהרא"ש שמגיע עד שנת תש"מ.

[דברי אלוקים חיים]

מורינו הרה"צ שליט"א בשיחה לאנ"ש במהלך נסיעה לקברי צדיקים ולבית האשה השונמית ער"ח אלול.

[מזל טוב]

בעריכת התנאים לנכדת מורינו שליט"א בת הרב אלימלך שארף הי"ו עם הבה"ח יואל קליין נ"י מחשובי הבחורים בישיבת היכל הקודש ירושלים. **"במקום שעושין תנאים או איזה כריתות ברית השי"ת שם הוא"** (ספר המידות, אהבה, יג)

[כי אם בית אלוקים!]

בשיחת חיזוק לבחורים היקרים מישיבת היכל הקודש בית אל שהגיעו יחד עם ראש הישיבה הרה"ג ר' מעוז שוקרון שליט"א.

רשימות בדרך לצדיק

תיאורים מחיים נפשות מהקיבוץ הקדוש אצל רביד"ל בר"ה תשפ"ד שרשם אחד מאנ"ש נ"י

יום ג' כ"ו אלול תשפ"ג

זכינו להתפלל אצל מו"ר שליט"א תפילת שחרית ב'שטיבל מוהרא"ש', מוקדם מהרגיל, לרגל הנסיעה הקדושה לציון רביד"ל. מו"ר שליט"א הזדרז בלימודיו אחר התפילה, וכשפנה להיכנס לביתו ניגשו אנשי שלומינו ליתן על פדיון קודם הנסיעה, וגם אני זכיתי ליתן, וברכני "**לחיים ולשלום!**", ועניתי "**אמן**".

קודם שיצאנו אל הנסיעה זכיתי להזדרז בטבילה ב'מקוה מוהרא"ש', וכיוונתי בד' טבילות להשם הקדוש **יוה"ך**, שהוא שם השמירה בדרך כידוע [היוצא מס"ת (תהלים צא, יא) "כִּי' מַלְאָכָיו' יְצַוֶּה' לָךְ'" וגו'], יען כי בוודאי צריכין שמירה גדולה מאד, הן ברוחניות - שלא להיכשל בכל מיני ראיות אסורות וטמאות, ולהיזהר שלא לפגום את הנשמה ח"ו ח"ו באיזו ראיה פסולה, והן בגשמיות - הלא הדרכים בחזקת סכנה הן (ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד), וצריכים שמירה יתירה בדרך.

ועתה, יצאנו מיבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, לעבר שדה התעופה, ואמרנו תפילת הדרך, בתפילה ובקשה שנזכה לנסוע לשלום, ולהגיע לשלום, לפעול כל משאלות ליבנו לטובה אצל רביה"ק, ולחזור אחר ר"ה לחיים ולשמחה ולשלום לביתנו אשר בארעא דגליל שוכן, אמן ואמן!

יען כי הקדמנו מעט ביאתנו לשדה התעופה, חטפתי מעט משיעורי בתהלים, ואחר זמן מה התקדמנו אל שערי היציאה, נשאר עוד זמן ונכנסנו אל בית הכנסת דשם, וזכינו להתפלל תפילת מנחה במניין בשמחה עצומה, ובברכת השנים כיוונתי במילים "ותן ברכה על פני' האדמה' ושבענו' מטובך'" אל השם הנ"ל **יוה"ך** היוצא מסופי-התיבות של מילים אלו, שהוא שם השמירה בדרך, וכמו שמובא בפירושו של מוהרא"ש זי"ע על הסידור - "עת רצון", בשם השל"ה הקדוש זי"ע, ע"ש.

אחר מנחה, עתה מתכוננים להמראה, וכולנו תודה והודאה לה' יתברך שאנחנו נמצאים בדרך אל רבינו הקדוש.

אחר שישבתי במטוס, התיישב לידי איזה בחור מסוים, ונכנסנו יחדיו לשיחה בעניין לימודי הצדיקים הקדושים - ענין של ישוב הדעת, ענין של לא לאחר את גיל הנישואין, אלא אדרבה, בגיל צעיר וכו' וכו', ואמרתי לו שמוהרא"ש זי"ע תמיד היה אומר שזו התרופה של הדור - להתחתן כמה שיותר מהר [כמובן, אם אדם מוכן לכך, כי אם לא - זה לא משנה באיזה גיל אדם נמצא, כי הכל תלוי בשכל של האדם, שצריך להכינו שיהיה ראוי לכך כמה שיותר מוקדם].

והמשכתי לומר לו את דברי מוהרא"ש ז"ל: "**הנה עושים כל מיני אסיפות ודיונים גבי פגעי הטכנולוגיה וכו', אבל לא יודעים שישנה עצה אחת ויחידה: לחתן את הילדים כמה שיותר מוקדם! זו ההצלה של הדור!**"... כי את גודל הניסיונות שישנם בדורות אלו - א"א לתאר ולשער כלל, וזה לא משהו שהיה בדורות הקודמים, ואם איתא בגמרא (קידושין ל.) על רב חסדא שהתחתן בגיל 16 ואמר "**האי דעדיפנא מחבראי דנסיבנא בשיתסר ואי הוה נסיבנא בארביסר הוה אמינא לשטן גירא בעיניך**", ק"ו בדורותינו אלה עאכ"ו; ואשרי הזוכה לציית לדברי הצדיקים בתמימות ופשיטות גמור, ואז יזכה לחיות חיי גן עדן בזה העולם, פשוטו כמשמעו, אשרי לו בזה ובבא לנצח נצחים!

[כשכתבתי זאת אח"כ על המטוס, ראה זאת אחד שישב סמוך אליי, ואמר לי כלאחר יד: "**הרי זה הדף היומי של היום**"... ואכן לא זכיתי ללמוד היום את הדף (והתעוררתי מאד מאד שצריכים ללמוד בכל יום! והוא רחום יכפר...), אבל כמה השגחה נפלאה יש בזה, שבדיוק זהו דף היומי של היום, וכל שיחת היום היא מהדף של אותו היום, כידוע. אשרינו!].

ב"ה נחתנו לשלום בעיר בודאפעסט בהונגריה, ואחר שלקחנו המזוודות נעמדנו לתפילת מעריב, ובו נתתי שבח והודאה להקב"ה על שהביאנו עד הלום, והנה אנו בדרכנו אל ציון המצוינת של רבינו הקדוש והנורא זי"ע, וכשיצאנו משדה התעופה נתהווה מניעה מחמת עיכוב האוטובוס שהיה אמור להיות מוכן ומזומן להנסיעה, אך הוא איננו לעת עתה, ואנו נושאים עינינו בתפילה ובקשה שנזכה במהרה להתקדם בנסיעתנו הקדושה, כן יזכנו ה' יתברך, אמן!

תהלה לאל, אחר כמחצית השעה הגיע האוטובוס, והתיישבנו בו, והכנו עצמנו לנסוע לעיירה קרעסטיר, ללון שם לינת הלילה, ולזכות להיות בציון הרה"ק ר' ישעי'לע זי"ע.

אחר שהיינו מוכנים לנסוע, שוב התגברו המניעות, כי אחד מאנשי

שלומינו נזכר שחסרה לו מזוודה אחת... על כן מיד פתחו את תא המטען, והחלו לחפש וכו', ואחר איזה זמן החליטו לעלות לשדה התעופה, אך גם שם לא מצאו מתחילה, ואחר כמה זמן הגיעו בהתלהבות עם המזוודה, וסיפרו 'מופת' מר' ישעי'לע... כי אחר שחיפשו אחר המזוודה ולא מצאו, לפתע החליטו לומר **"בזכות ר' ישעי'לע ב"ר משה שנזכה למצוא את המזוודה"**, והנה בקושי חולפות להן שניות ספורות, ומגיע לפניהם איזה אדם ומכריז "למי נאבדה מזוודה?" והנה זו המזוודה שלהם...

אחר ששבו עם המזוודה, התחלנו את הנסיעה לעבר העיירה קרעסטיר, יזכנו ה' יתברך להגיע לחיים ולשמחה ולשלום, אמן ואמן!

באמצע הדרך עשינו עצירה, ובעת שנחנו מעט מן הדרך, הגיע לקראתי בריקוד ושירה ידידנו האברך היקר ... נ"י, ולקחני אל הריקוד, ופצחנו בריקוד נלהב, ואט אט הצטרפו עוד כמה מאנשי שלומינו, ויחדיו שרנו בשירה גדולה את הניגון "כי אתה הוא מלך מלכי המלכים מלכותו נצח" וכו', ואח"כ התעוררנו מאד מאד, הלא על אדמת קודש זו הלכו גאונים וצדיקים קדושי עליון, יהודים קדושים, ובאו בני עשו הארורים והרגו ושחטו בהם רח"ל, אך לא עלתה להם מחשבתם להכחידנו ח"ו, כי "רוח הקודש צועקת כן ירבה" (רש"י שמות א, יג), "וְגַם נֵצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יְשַׁקֵּר" (ש"א טו, כט), והנה עתה מגיעים אנו, ומגלים את אור האמונה הקדושה על אדמה זו - "כי אתה הוא מלך מלכי המלכים מלכותו נצח" וכו', אשרינו מה טוב חלקנו!

יום ד' ז"ך אלול תשפ"ג

קרוב לפנות בוקר הגענו לקרעסטיר, שם סידרו מקומות הלינה לכל הקבוצה, ובנץ אמרנו סליחות והתפללנו שחרית. אח"כ פניתי לטבול במקוה טהרה דשם, ולאחמ"כ אכלנו ארוחת בוקר, והזדרזנו לעלות אל הציון הקדוש של ר' ישעיה'לה זי"ע.

בתחילה חשבנו שיהיה איזה רכב שיעלנו אל הציון, אך למעשה לא היה מי שיקח, והלכנו בשמחה עצומה רגלית על לציון הקדוש, ובדרך שימחנו עצמנו שמכל פסיעה נברא מלאך קדוש, ובעיקר כשהזענו מחמת ההליכה במעלה ההר, הרי רביז"ל משבח מאד את הזיעה של דבר מצוה (עי' ליקו"מ ח"ב סי' ו).

בציון הקדוש זכינו להתבודד ולומר תהלים, וכן זכיתי להדליק נר לזכות נשמת הצדיק, והיתה שם הרגשה נפלאה מאד, תהלה לאל חי. אחר כשעה ירדנו חזרה, ובדרך עצר לנו איזה יהודי, והסיע אותנו לביתו של ר' ישעי'לע, ושם זכיתי להיות בחדר שבו קיבל את רבבות הבאים אליו לברכה וישועה, וגם שם הדלקתי נר במקום המיוחד לכך, והחייתי עצמי משם בדבר מאכל ומשתה שיש שם תדיר, כהמשך להנהגת הצדיק הקדוש ר' ישעי'לע, שידוע כמה הִרְבָּה בצדקה וחסד לאלפים שהשכימו לפתחו, והתעוררתי שם מאד לעשיית צדקה וחסד, כמה נפלאה מידה נפלאה זו!

קרוב לחצות היום הגיע המיניבוס כדי לנסוע לכיוון הגבול - לעבר אומן, אך התעכב זמן רב מחמת חוסר מקום למזוודות, ובין כך שהתווכחו אחד עם השני וכו' הלכתי לפינה שקטה, ושם הרבתי בתפילה ובקשה שהכל יסתדר על הצד הכי טוב בעז"ה, והנה עומדים אנו מוכנים להתחיל את הנסיעה בסייעתא דשמיא!

אך הנה, מעט קודם התחלת הנסיעה, הגיעו אנשי המיניבוס השני, ואמרו שהנהג אצלם איננו מסכים לקחתם, יען כי יש ריבוי מזוודות, ויותר נוסעים מהצריך להיות, ועל כן החלה התעכבות מאד גדולה, משך למעלה משעה, ועודנו כאן במיניבוס מזיעים וכו', אך מתחזקים באמונה שהכל ממנו יתברך, והוא יתברך מנהיג את העולם, ואף עשינו ריקוד **"הבאת אותנו עד לכאן תביא אותנו לאומן"**, ומחאנו כף אל כף להמתקת הדינים (עי' ליקו"מ ח"א סי' י),

למעשה, כבר למעלה משעתיים שאיננו נוסעים, כי לא נמצא פתרון לעניין הנ"ל, וכולם יצאו מן המיניבוס, מחזקים אחד את השני שבוודאי הכל מושגח בהשגחה פרטי פרטית, ומתפללים ומקווים שנזכה כבר לבשורות טובות מאת האחראי, כי התקשר לנהג נוסף שיבוא וכו', יה"ר שנזכה כבר שיתסדר העניין בזכות הצדיק ר' ישעי'לע הטמון בסמיכות למקום שבו אנו נמצאים, ונזכה כבר לבוא לאומן ברננה.

אחר כשלוש שעות, והתבודדות רבה מאד להקב"ה שכבר נזכה לנסוע, ב"ה הסתדר העניין באופן מופלא, והתרצה הערל להסכם מסוים בעניין המקומות, והנה עתה עלינו בחזרה על המיניבוס, ויה"ר שנזכה כבר להתחיל את הנסיעה אל "ההר של זהב ומבצר של מרגליות" (מעשה א' מסיפורי מעשיות).

כבר היינו מוכנים אל הנסיעה, אך שוב נתהווה עיכוב, מחמת שהנהג שינה דעתו ולא הסכים לפשרה שעשו וכו', ואנו מתעכבים פה בקרעסטיר, ועדיין לא מתייאשים ח"ו, ומאמינים שהכל מושגח וישנן מניעות רבות לבוא אל הצדיק, שיכול לתקן נשמת האדם, ובפרט לזמן כזה - ראש השנה, שעליו אמר רביז"ל שבר"ה הוא יכול לתקן גם את אותן הנשמות שלא יכולות לבוא על תיקונן בשאר ימות השנה (עי' חיי מוהר"ן, סי' תו), א"כ בוודאי שכאלו מניעות מתגברות, אבל אנחנו שוב מבקשים מהקב"ה: **רבש"ע, אנא ממך! זכנו שנגיע כבר לאומן במהרה! אנחנו רוצים לבוא אל הצדיק האמת, לקבל תיקון הנשמה, אנא! תזכה אותנו שניסע כבר לחיים ולשלום, ויסתדר כל העניין על הצד הכי טוב.**

כעבור עוד זמן, ניסו למצוא כל מיני פתרונות - להזמין מונית חדשה וכו', שכל אחד יביא סכום מסוים של כסף וכו', אך לעת עתה אין העניין מוסכם על הכל וכו', ומקוים שיסתדר העניין, אין יאוש בעולם - לימדנו רבינו הקדוש שאליו אנו נוסעים!

חסדי ה' יתברך, אחר עיכוב של כמה שעות הושג פתרון, ואנו מתחילים את הנסיעה הקדושה אל העיר אומן; כמה שבח והודאה עלינו לתת להקב"ה על כל אשר גמלנו, ובוודאי שהכל הוא לטובה, ויה"ר שנזכה עתה לנסוע נסיעה טובה ובטוחה, ונגיע אל העיר אומן לחיים ולשמחה ולשלום, מתוך שמחה אמיתית **"אל מי אנחנו נוסעים; אל מי זכינו להתקרב; מי הוא הרבי שלנו"**.

בנוסענו עתה ממחוז טאקאי וקרעסטיר, וכן כשהיינו בעיירה קרעסטיר, ובפרט סמוך לציון הרה"ק ר' ישעי'לע זי"ע, בכל האזור ישנם שטחים רבים של כרמים המלאים בענבים מיוחדים, והם פורחים ונאים, ומהם מכינים את היין ההונגרי, ומתעורר מאד שיחת רבינו הקדוש, שאמר פעם: **"מי שטעם את היין ההונגרי, אותו לא יכולים להטעות כלל וכלל"** (חיי מוהר"ן, סי' רס), היינו מי שזכה לטעום טעם הצדיק האמת, בחינת היין ההונגרי, אותו לא יכולים להטעות עם שום סוג אחר של יין, כי יודע היטב מהי מתיקות אור זיו וחיות שמקבלים ע"י לימודי הצדיק האמת.

ופעם אמר מו"ר שליט"א [ומובא בשיחות מוהרא"ש, חלק ב', סוף שיחה **'היכל הקודש'**], שידוע אשר היין ההונגרי הטוב ביותר מגיע מהאזור של טאקאי, ולא בחינם הוא, כי משם מקור מוצאו של מוהרא"ש, כי אביו היה אב"ד טאקאי [ותמיד היה מספר שאימו הרבנית מלכה ע"ה עוד היתה זוכרת את ר' ישעי'לע], ועל כן היין המובחר ביותר הוא דיקא משם, כי מוהרא"ש ז"ל מגלה את דבר רבינו בתמימות ופשיטות גמור, כל דיבור ודיבור כפשוטו, ללא שום חכמות והשכלות, והוא היין המובחר והראוי ביותר מכל סוגי היין ההונגרי... אשרי הזוכה להיות מקורב לצדיקים אמיתיים!

תהלה לאל זכינו להגיע אל הגבול שבין הונגריה לאוקראינה, ויען כי היה לפנינו אוטובוס גדול [ב' קומות], התעכבנו מעט בגבול, ולאחמ"כ עברנו את הגבול ב"ה, טוב להודות לה' על כל הרחמים והחסדים שעשה עמנו עד כה!

הנסיעה מהגבול לאומן אורכת למעלה מעשר שעות, וב"ה זכינו במהלך הנסיעה להתפלל מנחה במניין, וכן אח"כ תפילת מעריב במניין, תהלה לאל שזכינו בנסיעה קדושה זו לא לפספס שום תפילה במניין, וכן אמירת סליחות, וגם טבילת מקוה, אשרינו!

בערך בשעה 6:00 חצינו את הגבול, ובמהלך הלילה כולו נסענו את כל הנסיעה הקדושה, ואמנם היתה הדרך לא פשוטה כלל וכלל, אבל מלאת חיות שאנו נוסעים אל הצדיק יסוד עולם.

בוקר של יום חמישי כ"ח אלול תשפ"ג

הגענו לשערי העיר אומן בסביבות השעה 7:00, ותכף הלכנו רגלית עד הדירה שלנו, ואחר ששמתי הדברים, תכף ומיד רצתי אל המקוה, וכדברי רביז"ל (שיחות הר"ן, סימן קמא): "**הדבר הראשון הוא מקוה**".

אחר שיצאתי מן המקוה, חזרתי אל הדירה, ובדרך אמר לי אחד מאברכי אנ"ש שקודם תפילת שחרית יש סליחות אצל מו"ר שליט"א, הגעתי לבית מו"ר שליט"א, ואחר אילו רגעים יצא, והורה לי ליגש לסליחות. אחר סדר סליחות, הורה לחתן הבר-מצוה ... נ"י שבינתיים יתעטף בטלית, ויאמר הלשם יחוד דהנחת תפילין. כן הורה לו שיכול לברך שהחיינו על הטלית. מו"ר שליט"א נכנס לחדרו, ויצא אחר כמה רגעים עטוף בטלית ועטור בתפילין, וניגש לבחור, והראה לו שתי השיני"ן, ואמר לו שצריכין להביט בהם, ואח"כ נתן לו לנשקן, והניח. אח"כ הורה לו לומר הפסוקים, וכשכרך הרצועות על אצבעו הורה לו לומר הפסוקים "וארשתיך". אח"כ ברכו שיזכה לשמחת ודביקות התפילין וכו', ואחל מזל טוב גם לאביו.

אחר התפילה אמר התיקון הכללי וקדיש, ולאחמ"כ התיישב ללימודיו. אח"כ נערך מעמד 'לחיים' לכבוד הבר-מצוה, וזכינו לשיחה נפלאה, שבה דיבר מהפסוקים בפרשה "שְׂחֵת **לוֹ לֹא** בָּנָיו מוּמָם דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל", צירוף של '**אלול**', וקישר לענין של תפילה וציון רביז"ל וכו', ודיבר מענין שר"ה הוא יום הזיכרון, וגם בתפילין כתיב "זיכרון" וכו', ענין של זיכרון דקדושה וכו'. יה"ר שאזכה לכתוב הדיבורים במילואם. אח"כ רקדנו בשירת "הכל יודוך", ולאחמ"כ ברך ברכה אחרונה, וברך את החתן שנזכה עוד לשמוח בשמחתו וכו', וכן את אביו נ"י, ופנה לחדרו.

בשעה 6:30 לערך, יצא מו"ר שליט"א מביתו, ולבוש במלבוש חדש, וירדנו לעבר ביהמ"ד הגדול החדש '**קלויז מוהרא"ש**', ההולך ונבנה ברוב פאר והדר, במקום המרכזי באומן, ויהא מגדלור של אור לימודי הצדיקים, ועתה הגיע העת והרגע שאליו כולם מצפים ומייחלים – חנוכת הבית הקדוש הלז. כשהגענו סמוך אל הבניין, נעצר מו"ר שליט"א מהליכתו, והסתכל על הבניין משך זמן רב, וניכר ההתרגשות הגדולה על פניו.

מו"ר שליט"א נכנס תחילה אל האהל הכנסת אורחים הסמוך - '**אהל מוהרא"ש**', ואח"כ עלה במדרגות, ובכניסה הכין עצמו לקבוע המזוזה

החדשה, ובינתיים שהביאו את המברגים מהגוי - אחד מאנ"ש החל בניגון "ויהי נעם ה' אלקינו עלינו" וגו', ומו"ר שליט"א סימן להמשיך בשירה, ושרנו זאת יחדיו, והיתה התעוררות נפלאה מאד, ואח"כ ברך בדביקות ובמתינות ברכת "לקבוע מזוזה", ולאחמ"כ ברכת "שהחיינו", וקבע את המזוזה בפתח ביהמ"ד. לאחמ"כ שרו "בורא עולם בקנין" וכו', ונכנס מו"ר שליט"א להיכל והחל בריקוד בשירת "הראש השנה שלי, עולה על הכל", והחל ריקוד גדול מאד של כלל אנשי שלומינו, ומו"ר שליט"א הזדרז מאד בריקוד, וסימן לזרז יותר ויותר את הריקוד, וכן שרנו "אשרינו מה טוב חלקנו וכו' אומן אומן ר"ה", ולאחמ"כ פנה מו"ר שליט"א לתפילת מנחה, וציווה לי לגשת לתפילת מנחה. מו"ר שליט"א האריך בתפילה יותר מהרגיל, והיה בשמחה עצומה, ואמרתי חזרת הש"צ ומזמור כ"ז, קדיש שלם ועלינו. אח"כ פנה לחדר צדדי, ואחר כמה רגעים יצא אל ה'לחיים' שהכינו מקודם.

אחר שניגנו "הגלה נא", החל מו"ר שליט"א בניגון "מכניסי רחמים", וציווה לחזור עליו פעם שניה [נראה שהניגון הוטב בעיניו מאד, ובפרט הבית האחרון של הניגון], ולאחמ"כ דיבר שיחה נפלאה מעניינא דחנוכת היכל הקלויז הקדוש, והעיתוי של המעמד - בזמן בין הערבים וכו', והלימודים הקדושים של מוהרא"ש שהאיר בעולם וכו', יה"ר שייכתבו כל הדב"ק.

מו"ר שליט"א קם לריקוד "הכל יודוך", ואחר שהתיישב חילק 'לחיים' לכל העוברים, וכשעברתי ואחל לי 'לחיים' - איחלתי לו נ"י מזל טוב לרגל הכניסה אל ההיכל הקדוש. אח"כ פנה אל החדר הנ"ל, ולאחמ"כ יצא לתפילת מעריב. אחר מעריב יצא, ונישק המזוזה בנשיקה בפיו ממש.

כשעלה לכיוון הציון, היה איזה אדם מסכן שצעק לעברנו "**רבינו למעלה**", וכוונתו היתה לומר שיש רק את רבינו וכו' [עי' מזה בסיפו"מ עם פירוש "בתוך הנחל" עמ' ק"ד], אבל אני התעוררתי מאד ממה שאמר, כי הרי הוא בעצמו הודה בפיו שרבינו נמצא למעלה, דהיינו שבשבילו רבינו נמצא באמת למעלה... שוכב בתוך הציון, ותו לא... משא"כ אצל אנשי שלומינו האמיתיים, רבינו לא נמצא למעלה כלל וכלל, אלא רבינו נמצא למטה, פה איתנו, יורד אלינו הנמוכים, ומחזק אותנו בתוקף ירידתנו וכו', והכל בזכות שאנו זוכים להתאבק באבק רגלי תלמידיו הקדושים שישנם בכל דור ודור, ואין אנו שומעים לקול הברה דסטרא אחרא המתנגדים עליהם וחולקים רח"ל, אין לנו חלק ונחלה איתם, יען כי רוצים להרגנו כבר בעוה"ז, ומכ"ש לעוה"ב וכו', ובעיקר אלו המתנשאים לאמור "לנו יש רק את רבינו", באמת אצלם רבינו הקדוש "נמצא למעלה"... 'למעלה' דייקא, כי איננו שורה אצלם בוודאי; לכל זה התעוררתי מדברי אותו אדם הנ"ל, נמצא שהוא חיזקני ביותר, ויה"ר שבזכות ההתחזקות הזאת - וכן התחזקות אחרים באם יקראו זאת - תעמוד לו לשוב בתשובה שלימה, ולזכות שרבינו יהא אצלו באמת, וכבר לא יהא נמצא למעלה... אמן!

יום שישי, ערב ראש השנה ושב"ק

מעט אחר השעה 6:00 בבוקר, התחיל הסליחות בהיכל הקלויז הקדוש.

ב"ה זכינו להדפיס ב'חצי אלול' מאתיים ספרי מעשיות א' וב' עם פירוש "בתוך הנחל", והופצו כל הספרים בתוך כמה ימים, ושמרתי מעט ספרים כדי להעניק לכמה אנשי שלומינו דחו"ל, וביניהם לראש הישיבה הרה"ג ר' יואל ראטה שליט"א, ובעת אמירת הסליחות ראיתי את בנו נ"י שהגיע אל הקלויז, וסיפר לי שאביו שליט"א יורד עתה מן הציון הקדוש, ותיכף הזדרזתי להביא הספר, ובדיוק ביציאה ראיתיו עומד מול הבניין הקדוש [אח"כ שמעתי שאמר שזה הבניין הקדוש הוא כמו קוץ בעיני החולקים על מוהרא"ש], ובינתיים שירדתי במדרגות - התקדם מעט בהליכתו עם התלמידים, וכשניגשתי נתן לי ידו והאיר פניו וברכני לשנה טובה וכו', וכשהגשתי הספר - שמח מאד, ואמר לי: "אמנם קיבלתי את זה באימייל, אבל זה יותר טוב!"... יהי רצון שנזכה כל השנה כולה לעסוק בהפצת אור רבינו הקדוש בעולם, ומתוך תפילה

שנזכה ששנה זו **ת**'הא **ש**'נת **פ**'עולת **ד**'פוס, אמן!

עד שעות הצהריים התקיים מעמד 'פדיון נפש' אצל מורינו שליט"א, וכשעברתי נתן לי ידו הק', והעריף מברכותיו, "תזכה להאיר אור רבינו בכל העולם בכל מיני דרכים ואפנים", **"שיהיה בהצלחה גדולה!"** ועניתי "אמן" על כל הברכות שברכני אחר שהבאתי ק"ס מעות על פדיו"ן.

ימי ר"ה הקדושים

אילו פינו מלא שירה כים, ולשוננו רינה כהמון גליו וכו' אין אנו מספיקין להודות לך יתברך על שזכינו גם בר"ה זה להיות אצל רביה"ק והנורא בקיבוץ הקדוש של מו"ר שליט"א, בהיכל 'קלויז מוהרא"ש' החדש, שב"ה הולך ונבנה בצורה נפלאה, ותהילה לאל בשנה זו נכנסנו להיכל ביהמ"ד הגדול - שהספיקו להכינו שיהא ראוי לשהות בו במהלך התפילות ומעמדי קודש.

כמובן לכל אחד, אין אפשרות לתאר על הכתב איזה קיבוץ נפלא היה לנו, כמה התעוררות תשובה, שמחה אמיתית ושלימה, אור נערב ונפלא, הרגישו במהלך ימי ר"ה הק' במחיצת עט"ר מורינו שליט"א, שהוא "כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק", ותהלה לאל התפילות היו בהתעוררות מיוחדת מאד, וכן הדיבורים הנפלאים, ואנסה בס"ד לשרטט כאן מעט דמעט ממה שזכינו לחוות, מכניסת היו"ט עד צאתו, וזה החלי בעזרת צורי:

מעט קודם השקיעה, יצא מו"ר שליט"א מביתו להיכל הקלויז. מו"ר שליט"א פתח באמירת "הודו" בקול גדול, ואחריו כל קהל הקודש. את המזמור אמר בהתעוררות ובקול גדול ומיוחד - זאת כשבכל ער"ש נוהג לאמרו בהתעוררות מיוחדת, כידוע.

אחר מנחה ניגש אחד מאנ"ש לאמירת הפיוט הקדוש "אחות קטנה", ואח"כ נעמד מו"ר שליט"א לקבלת שבת. התחלנו "בואו ונצא", וכמנהגנו אמרנו את כל ה"לכה דודי" ללא שום דילוגים [עי' במחזור "עת רצון" שם, ובזה ידוע בינינו המעשה שהיה, שפעם הגיע מחבר הפיוט הקדוש הזה - ר' שלמה אלקבץ - אל מוהרא"ש הקדוש בחלום, ותמה מדוע מקצצים מהפיוט שלו (היינו בְּאֶפָנִים כאלה, כשחל יו"ט בשבת וכדו'), ומני אז כן הוא מנהגנו].

אחר תפילת מעריב דליל ר"ה, עברו כלל הציבור אצל מו"ר שליט"א, וברך את כולם בברכת "לשנה טובה תכתב ותחתם לאלתר לחיים טובים ולשלום". אכלנו סעודת הלילה, ולאחמ"כ הלכתי בזריזות אל הציון הקדוש, שם זכיתי לומר תיקון חצות וק"ש שעל המטה, והזדרזתי לילך מיד לישון בדירה, כדי לקום בזמן.

זכיתי לקום קודם אור היום, ואחר שטבלתי הלכתי אל הציון הקדוש, שם ניצלתי את הזמן עד התפילה. מו"ר שליט"א נכנס מעט אחר השעה 8:00, והתיישב לומר את התפילה של הרבי ר' אלימלך זי"ע, וכן את התפילה של ר' נתן זי"ע, ואמר ה'לשם יחוד' וכו'.

התפללנו תפילת שחרית, וזכינו לשמוע הקריאה "וה' פקד את שרה" מפי מו"ר שליט"א, וכידוע שהיא קריאה מתוקה ומעוררת עד מאד, אשרי מי שזכה לשמעה!

אחר ההפטרה, שאל מו"ר שליט"א את ... נ"י האם הספרדים נוהגין לומר איזה פיוט בר"ה שחל בשבת ולא תוקעים בפועל ממש, וענה הלה שאומרים ב' פיוטים בלבד, והורה לאמרם, ובין כך נכנס אל החדר הנ"ל, ויצא אחר איזה זמן, וראינו עליו שטבל שם. מו"ר שליט"א ניגש אל הבימה, והכין עצמו לדבר. כל הקהל עמד על רגליו, והרגשנו ממש ענין של תקיעת שופר בחוש ממש. מו"ר שליט"א פתח פיו הקדוש וכה דיבר:

תהלה לאל, אנחנו זוכים להיות אצל רבינו הקדוש, עתה בר"ה שחל בשבת, שאמנם לא תוקעים בשופר בפועל ממש, אבל כל ההתעוררות לתשובה והעת-רצון והסגולות הנפלאות נעשים ממילא ע"י שבת קודש, ועל כן "ת'קעו ב'חודש ש'ופר" ר"ת 'שבת', ו"בחודש" דייקא, שהוא ענין של 'התחדשות', שזה כל הסוד של שבת קודש, שאז הוא זמן של התחדשות, כמו שהיה אצל אדם הראשון - שנברא בר"ה, ש"שבת אגין עלוהי", בחינת "פנים חדשות באו לכאן", כי בשבת קודש כל אחד ואחד מתחדש בצורה נפלאה, הוא בן אדם חדש לגמרי! ואת זה זוכים לקבל מרבינו ז"ל, שהוא המגלה לנו את הלימוד הנפלא של התחדשות.

ועתה בתפילת מוסף, אנחנו הולכים להזכיר את ג' העניינים של **מלכויות, זכרונות, שופרות**; **מלכויות** - הוא ענין של הדיבור, כי "מלכות פה", היינו שזוכים לקבל את קדושת הדיבור, לדבר אל הקב"ה, זו הדרך היחידה שבה אדם יכול לקבל עליו עול מלכות שמים, ולהיות בן ועבד נאמן אליו יתברך, ובמיוחד שייך ענין התפילה לענייננא דיומא, כי הלא איתא בדברי רבינו (ספר המידות, אות תפילה) "שבת ור"ח מסוגל להעלאת התפילות", ועאכ"ו שזה גם שבת וגם ראש חודש - כי ר"ה הוא ר"ח תשרי, כמה סגולה נפלאה זו להעלאת התפילות של נשמות ישראל לפניו יתברך. **זכרונות** - הוא ענין של זיכרון דקדושה, וכדאיתא בלשון רביז"ל (ליקו"מ ח"א סי' נד) "זיכרון בעלמא דאתי", שאדם זוכה לזכור היטב מהי התכלית בזה העולם, ולא לישון את ימי חייו עלי אדמות, אלא יזכה לזיכרון אמיתי וקדוש בימי חייו. **שופרות** - הוא ענין לימוד התורה הקדושה, כי מתחילים את ענין השופרות בענין השופרות שהיו בעת מתן תורה, וכמו שאומרים "אתה נגלית בענן כבודך על עם קדשך" וכו', והוא התעוררות לנו להתחיל התחלה חדשה לגמרי בלימוד התורה הקדושה, אפילו אם עד עכשיו היה ענין של התרשלות - עתה מתחילים התחלה חדשה, קובעים שיעורים כסדרן בכל מקומות התורה, כרצון רבינו ז"ל, ואפילו כשעדיין לא מבינים את מה שלומדים - ממשיכים הלאה, עדי זוכים להרגיש מתיקות אמיתית של לימוד התורה, ומקושר מאד לענייננא דיומא - ר"ה שחל להיות בשבת, כי הרי "לא נתנו שבתות וימים טובים לישראל אלא כדי שיעסקו בתורה", וכן איתא: "לכו"ע בשבת נתנה תורה", הרי שענין של שבת הוא קבלת התורה, ק"ו כשמחובר יחד עם ר"ה; כל זה נעשה עתה, כשמזכירין ג' עניינים אלו, ואפילו שאין תוקעים אז בפועל ממש, עם כל זאת ענין התעוררות התשובה מתעורר עכשיו כמו תקיעת שופר ממש, והכל ע"י קדושת השבת, שבכוחה לעורר כל זאת ביתר שאת, ובזכות התעוררות התשובה שיש לנשמות ישראל, והכיסופים והרצונות הקדושים, נזכה שיתקיים "בְּרֻכַּת ה' הִיא תַּעֲשִׁיר" (משלי י, כב), ונזכה לשנה טובה ומבורכת בכל העניינים - שידוכים טובים, ילדים בריאים, נחת דקדושה, פרנסה בשפע, השפעות טובות בכל העניינים, ונזכה לשנת גאולה וישועה, אמן ואמן!

בכל המעמד הנורא הזה, הרגישו ממש ענין של התקיעות, ללא שום הבדל, כי היתה התעוררות נפלא מאד מאד, ובעיקר כשראינו שמו"ר שליט"א ירד לטבול, הרי שנעשה ממש ענין של התקיעות, והוא ע"י הרמת קול השופר של החכם האמת, בחי' "כַּשּׁוֹפָר הָרֵם קוֹלֶךָ", ועי"ז זוכין שמתקיים "תקע בשופר גדול לחרותנו", אמן ואמן.

אחר דברות קדשו, סימן להחזן הרב ר' דניאל שליט"א להתחיל הניגונים, ושאל דבר מה, וסימן לו שלא, והחל הניגון הידוע של הפסוקים "אשרי העם" וכו' [נראה ששאל את מו"ר שליט"א על דבר אמירת "יקום פורקן", ונראה שתשובת מו"ר שליט"א היתה שלא לומר, אלא מיד "אשרי העם", כי זה מה שעשינו בפועל, ונראה מכל זה עד כמה היה אצלו, נרו יאיר, בחינת תקיעת שופר, ו"ש'בת ב'מקום ת'קיעות", וכשם שתכף אחר התקיעות נוהגין להתחיל הניגון המעורר הידוע, כן עתה, ללא שום הבדל, אשרינו!].

לאחר תפילת מוסף וסעודות היום (גם סעודה שלישית), הלכתי אל

הציון הקדוש לנצל את הזמן הקדוש אצל רבינו ז"ל, ואח"כ ירדנו עם מו"ר שליט"א לתפילת מנחה דר"ח. אחר סיום התפילה עלה אל הבמה, וניגנו "וידע כל פעול", אח"כ ציווה לנגן עוד ניגון, ושרנו הניגון ד"יצוה צור", אח"כ ציוה לנגן עוד ניגון, וניגנו "אבינו מלכנו", ולאחמ"כ סימן עוד ניגון אחד, וניגנו הניגון שאנו שרים קודם התורה של ש"ס, ולאחמ"כ דיבר תורה נוראה עד מאד, המדברת משלימות תיקון הבריאה, שזה כל ענין הר"ה של רביז"ל וכו' וכו'.

אחר אמירת התורה, נעמדו כל הקהל לשירת "הראש השנה שלי עולה על הכל", ואחר ששרו זאת כמה פעמים סימן להתחיל בניגון השני - "הראש השנה שלי עולה על הכל ומי שמאמין בה' יתברך צריך לבוא" וכו', והיתה שמחה עצומה עד מאד, וכל הקהל הגביה עצמו טפח וטפחיים מעל הקרקע, וגם מו"ר שליט"א רקד ומחא כפיו וכו', אשרינו מה טוב חלקנו!

ליל ב'

אחר תפילת מעריב דליל ב', עלה מו"ר שליט"א אל הציון הקדוש, כדרכו.

גם ביום השני זכיתי לקום קודם אור היום, והלכתי לטבול, ולאחמ"כ הזדרזתי אל הציון הקדוש, כי הרי לפעול ישועות לכל השנה כולה אנחנו צריכים...

יום ב'

מו"ר שליט"א נכנס לתפילת שחרית דיום ב' מעט אחר השעה 8:00. אחר קה"ת והפטרה, אמרו את הפיוטים של אחב"י הספרדים שקודם התקיעות [גם אחר חזרת הש"צ, קודם שיר של יום, אמרו הפיוטים הנהוגים לומר שם]. אח"כ עלה מו"ר שליט"א אל בימת הס"ת, והכין עצמו לומר דברות קדשו. אח"כ פתח פיו ודיבר דיבורים נוראים, והיתה כ"כ התעוררות בעת דברות קדשו עד שנמס לב השומעים לגמרי [כאשר העידו בפירוש], ואפילו אם לב אבן לאחד מן הנוכחים - נהפך לבשר רך מעוצם ההתעוררות הנוראה שהיתה אז, ואנסה לסכם פה דיברותיו הקדושים ממה שזכיתי לקלוט מעט בזיכרוני הקצר בסייעתא דשמיא:

רבנו ז"ל אומר (ספר המידות, אות תשובה, סעיף מ"ה): **ע"י שמיעת קול שופר מאדם כשר, היצר הרע נשבר, ונתעורר תשובה בעולם**; ע"י שזוכים לשמוע את קול השופר, בזה נשבר היצר הרע, כי מתעוררים מקול השופר לזכות לשבירת כל הרע שבא מהיצר הרע, אבל לא רק זה, אלא גם "מתגלה התשובה בעולם", כי כשאדם זוכה להתעורר בתשובה אמיתית לפניו יתברך, בזה משפיע ממילא תשובה בכל העולם כולו, שכולם ביחד יתעוררו לתשובה שלימה.

והנה, איתא בדברי האר"י הקדוש, שד' הפעמים שתוקעים בהם, הם כנגד ד' איסורים; הפעם הא' שתוקעין הוא התקיעות שקודם מוסף, והן כנגד 'עבודה זרה' - רביז"ל מלמד אותנו (ליקו"מ ח"ב סי' סב) שעבודה זרה היינו חיסרון אמונה, ועל זה מתעוררים באלו התקיעות, לתקן את חיסרון האמונה שבנו, ולהחדיר היטב בדעתנו שהכל מגיע ממנו יתברך, הוא מנהיג את העולם, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם; בכח השופר זוכים להתעורר לענין הזה ביותר.

התקיעות של תפילת הלחש הן כנגד 'גילוי עריות' - ענין של קדושת הברית, טהרת המחשבה, שאדם יזכה לקדש את עצמו, ולצאת מכל השטויות שיש בחוץ; לצערנו יש הרבה לכלוך בחוץ, וצריכים שמירה מאד גדולה מזה, ובעת התקיעות הקדושות יכולים לזכות לזה, שאדם יחליט אחת ולתמיד שהוא סר מכל הטומאה הזאת, ומתחיל התחלה חדשה לגמרי בחייו, שהוא מתחיל להיטהר מכל הזבל והלכלוך, לגאול עצמו מכל המכשירים הטמאים והמטומאים, ולזכות להיות קדוש וטהור, וזה נעשה דייקא ע"י השופר, שאז חוזרים כל האבידות, בחי' "וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר" וגו', בחי' "וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ", שזוכים ללקט ולקבץ את כל מה שפוזר שלא בקדושה - ולהעלות את זה אל הקדושה; לכל זה מתעוררים ע"י אלו התקיעות הקדושות.

והפעם השלישית שתוקעים זה בחזרת הש"צ דמוסף, והן כנגד 'שפיכות דמים' - ענין של כעס וקפידות, הפך השלום והאהבה, וצריכים מאד מאד לשמור לעקור מעצמנו כל מיני שנאה ותחרות, ולדאוג שישרה השלום בכל מקומותינו, ובפרט בביתנו, כמה צריכים לשמור על השלום והאהבה, בכח התקיעות אדם יחזור להחזיר את כל האבידות שלו - לימוד תורה, תפילה, קדושה, וכן שלום בית, לשמור היטב שיהיה אך שלום ואהבה בתוך הבית, ולהסיר כל מיני כעס וקפידות שונים.

והפעם הרביעית שתוקעים הוא באמירת הקדיש האחרון - קודם "תתקבל", וזה כנגד 'לשון הרע', שעל זה אומרים חכמינו הק' (ערכין טו:) שהוא שקול כנגד שלושת האיסורים הנ"ל, מדוע? כי לשון הרע זה ענין של דיבור רע, ההפך מדיבור טוב, וזה הדבר שמביא את האדם להדברים הכי גרועים!

ברם, "מידה טובה מרובה", וכשם שאיסור לשון 'הרע' הוא כנגד ג' האיסורים ביחד, כן לשון 'טובה' בכוחה לשמור ולהציל מאלו ג' האיסורים - שאדם יהיה חזק באמונה פשוטה ותמימה, שיזכה להיות קדוש ושנבר מכל רע, שיזכה להינצל מכל מיני כעס וקפידות, ויהיה סבלן ומאריך אף, כ"ז בכח אלו התקיעות האחרונות, שעמן מסיימין את תקיעות היום.

הקב"ה יעזור לנו שנזכה להתעורר באמת לכל זה ע"י התקיעות

הקדושות, ובזכות זה נזכה שתהא לנו שנה טובה ומבורכת בכל העניינים, יהיו השפעות טובות לכל נשמות ישראל, ונזכה לתשובה שלימה ואמיתית, ושנת גאולה וישועה!

תכף אחר התקיעות החל ר' דניאל שליט"א בניגון שקודם "אשרי העם", והתפללנו מוסף דיום ב'.

קודם השעה 7:00 נכנס מו"ר שליט"א למנחה. ואחר כך יצא ברוב עם לאמירת תשליך, ולאחריו אמרו קדיש, וניער מו"ר שליט"א את שולי הבגד, ויצא בשירת "בך רבינו נגילה" לעבר הבנין הקדוש. אחר כמה דקות נכנס מחדרו, וניגנו "וידע כל פעול", ואח"כ ציוה לנגן עוד ניגון ושרו הניגון "אבינו מלכנו", ולאחמ"כ סימן שננגן עוד אחד, ושרנו הניגון שאנו שרים על "יצוה צור", ואחר שסימן לנגן שוב את חלקו השני, פתח פיו בתורה נוראה ונפלאה "לעובדא ולמעשה", לימודים חיים מרבינו הקדוש והנורא!

אחר אמירת התורה פצח הקהל הקדוש בשירה אדירה "הראש השנה שלי עולה על הכל", ואח"כ ציוה שישירו "בורא עולם בקנין השלם זה הבנין", והיה אז בשמחה ודביקות מיוחדת, ושרנו זאת כמה וכמה פעמים בשמחה גדולה, בתודה והודאה על הבנין הגדול שהולך ונבנה, ובתפילה ובקשה "השלם זה הבנין", שתושלם המלאכה, ונזכה לברך על מוגמר, בעמדו על תלו ברוב יפיו ותפארתו, יראו עינינו וישמח ליבנו בישועתו יתברך במהרה, אמן.

מוצאי ר"ה

אשרינו אשרינו מה טוב חלקנו שזכינו להיות אצל רביז"ל בימי ר"ה הקדושים, ואפילו שגם בשנה זו הפחידו בכל מיני הפחדות שונות ומשונות וכו', אנחנו אין לנו אלא דברי רביז"ל שציוונו לבוא אליו על ר"ה, ושומרים זאת תלמידיו מדי שנה בתמימות ופשיטות גמורה, ובוודאי זכינו לפעול השפעות טובות לכל השנה כולה.

כשעה אחר צאת החג, הלכנו מן הדירה אל האוטובוס, והתחלנו את הנסיעה לעבר גבול אוקראינה ורומניה, ונסענו כל הלילה, עד שבשעה 7:00 לערך נעמדנו בגבול, ושם רוב הקבוצה התעוררו משנתם, ונטלנו ידינו ואמרנו ברכות השחר. אחר כשעה עברנו את הגבול של אוקראינה, אך גבול רומניה היה מעבר לנהר דנובה, ועל כן עלה האוטובוס על 'מעבורת', והפלגנו במשך כמה דקות לקצה השני של הנהר, שם עברנו את גבול רומניה, וכולנו שמחים על שב"ה לא היה תור בגבול, ועברנו אותו מהר, תהלה לאל.

אחר שעברנו את הגבול, התחלנו לנסוע לכיוון שדה התעופה בבוקרשט, ובמהלך הנסיעה חיפשנו מקום מתאים שנוכל להתפלל תפילת שחרית במניין, אך לא היה בתחילה, מחמת שהדרך היתה מלאה ביערות ושדות, ולא היתה אפשרות לעצור בצד הדרך, וזכינו אז לראות נפלאות הבריאה, ושוחחנו עד כמה "רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ ה'" (תהלים קד, כד), ואילו פלאות הבורא יתברך אלו!

אחר כשעה של נסיעה, עצרנו בצד הדרך, ושם היה מקום לשבת ולהתפלל, על ספסל ומרחב גדול של דשא וכו', ונעמדנו לתפילת שחרית במנין.

כשהכנו את הדברים להמשך הנסיעה, ארע נס גלוי ופלאי, כי אחד מילדי אנשי שלומינו רץ אל הכביש, ובדיוק הגיע רכב ופגע בו, והילד עף אחורה ונפל על גבי הכביש, ואמנם הרכב הנ"ל בלם את נסיעתו ברגע האחרון, אך למעשה הילד נפל בחזקה על הכביש, וראה זה פלא, שהוא התרומם מהכביש מחויך, והחל ללכת לכיווינו כאילו לא ארע דבר...

כל הנוסעים היו לחוצים ומודאגים מאד, ובפרט מי שראה את הפגיעה, כי היתה פגיעה חזקה, וראינו עין בעין נס גלוי והשגחה נפלאה עד מאד, כי לפני כן וגם אחרי כן עברו שם משאיות ענקיות במהירות עצומה מאד, וכן רכבים שנסעו במהירות מאד מאד גבוהה, ומי יודע מה היה עלול לקרוא ח"ו ח"ו, אך זכינו לראות במו עינינו מהי השגחתו יתברך, ומיד אמרנו כולנו "מזמור לתודה", ונתנו כולנו שבח והודיה להקב"ה על הנס המופלא שארע לאותו ילד, וגם התברר אח"כ שהוא זוכה שיש עמו את הקמיע הקדוש של מוהרא"ש, ובוודאי זכותו הגדולה עמדה לו להינצל בדרך נס ממש.

אח"כ המשכנו בנסיעה, והגענו לעיר בוקרשט, ובשדה התעופה זכיתי לומר הסליחות של צום גדליה, ואח"כ התפללנו תפילת מנחה במנין, ב"ה שגם במדינה כזאת זכינו להתפלל ג' התפילות במנין - שחרית כנ"ל, וכן מנחה, ואח"כ ג"כ התפללנו מעריב ושברנו הצום בכמה מיני מזונות שהיו עמנו. אח"כ עלינו אל המטוס, ואחר כשעה של טיסה נחתנו לחיים ולשלום במדינת טורקיה, כה יתן ה' את החיים, שנזכה בעז"ה כבר לטוס לארץ הקודש, ולהגיע לביתנו אשר שוכן בארצות החיים - יבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, אשר לשם ליבנו כוסף ומתגעגע.

בשעה 12:30 הגענו בשדה התעופה אל המקום שדרכו עולים אל המטוס, אך הודיעו לנו שעדיין צריכים להמתין, כי יש עיכוב של חצי שעה, והתעוררתי מאד מזה, שבודאי להגיע לארץ ישראל אינו בקלות כה רבה, ואמנם עד עתה כל הנסיעה היתה ללא שום עיכובים שונים כנ"ל, אבל עם כל זאת להגיע לכזאת קדושה עליונה - בפרט אחר שזכינו להיות באותה קדושה עליונה, בציון רביז"ל (עי' ליקו"מ ח"ב סי' קט) - צריכים להתאזר בסבלנות רבה מאד, כי "הבא להיטהר אומרים לו המתן" (עי' גמ' יומא לח: - לט.), ופעם אמר מו"ר שליט"א: **'המתן'** אותיות **'מתנה'**, כי אדם שזוכה להמתין בסבלנות אמיתית, סוף כל סוף יזכה למתנה נפלאה ויקרה עד מאד, העיקר אחי, זכור זאת היטב כל ימי חייך, שמוכרחים את הלימוד של **"המתן"** - סבלנות! ועי"ז זוכים לקבל **"מתנה"** יוקרתית מאד מאד... זה מה שאנו מקיימים כעת, בהמתנה שישנה למטוס שיוליכנו מהרה לארצנו הקדושה.

במהלך הטיסה זכיתי ל'שיחת חברים' יחד עם אחד מאנשי שלומינו, וכמו שלימדנו רביז"ל (ליקו"מ ח"א סי' לד) שיש ג' נקודות המוכרחות לאדם - נקודת הרב, נקודת החבר ונקודת עצמו, ודיברנו מלימודי הצדיקים, ונכנסנו בשיחה עד כמה צריכים להישמר שלא להיות יותר מדי קרובים אל הצדיק, וצריכים 'לשמור מרחק', כי רואים בחוש על אלו שהם תמיד סביב וכו' וכו' - שמתקררים לגמרי רח"ל, ואמרתי לו שזהו העניין שהצדיק נקרא 'שמש', בחי' (ב"ב עה.) "פני משה כפני חמה", כי השמש מעניקה הרבה דברים טובים ומוכרחים, אבל כשמתקרבים אליה יותר מדי - זו סכנה עצומה, אותו דבר לעניין הצדיק, שהמתקרב יותר מדי עלול להישרף ח"ו.

ומדי דברנו בו בהצדיק זכור אזכור את אשר שמעתי בשם מוהרא"ש הקדוש, שפעם פירש לעניין זה את הפסוק (תהלים צב, יג) "צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח", ושאל: מדוע הצדיק נמשל דיקא לתמר ולא לעניין אחר? והשיב: טבעו של עץ תמר, שאם אדם עומד סמוך וקרוב אליו, לא יראה אלא רק גזע עץ יבש, משא"כ כשיתרחק מעט - יראה את העץ ברוב יפיו ותפארתו, אותו דבר לעניין הצדיק, מי שעומד קרוב וסמוך מאד וכו' אפשר שיראה רק עץ יבש וכו', משא"כ אם תופס מרחק כלשהו, ויודע לצמצם את עצמו בהתקרבותו, כמה יפה ואמיתית תהא התקרבותו, ובוודאי יזכה לקבל מהצדיק כל טוב אמיתי ונצחי, אשרי לו לנצח!

תהלה לאל, בשעה 4:30 נחתנו לחיים ולשלום בארץ הקודש, מקום האמונה, מקום התפילה, מקום הניסים (ליקו"מ ח"א סי' ז), מקום אריכות אפיים (שם, סי' קנה), ושאר קדושות עליונות נוראות ונשגבות, ונסענו לגלילותיה של ארץ ישראל, לעיר הקודש יבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, עיר הקדושה והטהרה, שמשמשת מגדל של אור להפצת אור רבינו הקדוש, והוא מקום נפלא ונעים, גן עדן התחתון, אשר שם "נשקי שמיא אהדדי" (עי' ליקו"מ ח"א סי' יד), והגענו בשעה 7:30 לערך, ואחר מנוחה קלה זכיתי לילך לבית מדרשינו להתפלל תפילת שחרית בשמחה עצומה, ברוב תודה והודאה למלך א-ל חי וקיים על כל הטוב אשר גמלנו, שזכינו להיות אצל הר של זהב ומבצר של מרגליות, ובילינו את ימי ר"ה הקדושים בצל רבינו הקדוש, והתחזקנו בלימודיו הנפלאים בהיכל הקלויז החדש - **'קלויז מוהרא"ש'**, בגימטריא **'קול טוב'** של **'מוהרא"ש'**, שנשמע ברמה ע"י תלמידו חביבו כבנו, דולה ומשקה מתורת רבו, ה"ה מו"ר עט"ר חיות נפשינו שליט"א; יה"ר שנזכה שיתקיימו אצלנו כל הישועות שבוודאי זכינו לפעול אצל רביה"ק, ונזכה לשנה טובה ומבורכת בכל העניינים, **ות'הא ש'נת פ'ודה ד'לים**, ובמהרה נחזה בגילוי אור הצדיק בכל העולם כולו, ובביאת משיח צדקנו בגאולה השלימה, אמן ואמן!

א י ש ח ס י ד ה י ה

תרגום משרה

"היהודי הזה השאיר את חותמו על כלל ישראל, קיבלנו כל הזמן מכתבים מכל קצוות תבל, מאנשים שמצאו את הספרים האלה וזה נתן להם חיים חדשים".

באנונימיות מוחלטת, גרם החסיד **ר' משה זאב שווארץ** ז"ל למהפכה עולמית: אלפים רבים של הרהורי תשובה ומעשי התקרבות אל השם יתברך בזכות מפעל חייו - להביא את הדיבורים הקדושים מהיכל הצדיק האמת אל דוברי האנגלית המודרנית

ספר שעמד על מדף ספרים העמוס בבית השקט של משפחת שווארץ בפאר רוקאווי שבניו יורק, כאילו הזמין אל תוכו את הנער משה זאב, באותם ימים סטודנט מבטיח ללימודי פסיכולוגיה, עם עתיד מזהיר לפניו בעולם האקדמי.

"סיפורי מעשיות של רבי נחמן", נכתב על הכריכה, תרגום לאנגלית של הספר הקדוש "סיפורי מעשיות" על ידי הרב אריה קפלן זצ"ל.

משהו בסיפורים העתיקים הללו, העיד על משהו עמוק ומאיר שטמון כאן בין נבכי תעלומות הסיפורים, זה תפס אותו בעוצמה שלא הכיר, הוא מצא את עצמו קורא שוב ושוב, מנסה להתעמק בכל מילה, לגלות יותר את העומק הנסתר.

הסקרנות הובילה אותו לחפש עוד, זה לא היה קשה למצוא מקור בלתי פוסק לדברים האלו - כבר שני עשורים שלמים שמוהרא"ש ותלמידיו מילאו את הרחובות בספרי ברסלב, עם ציון כתובת בעמוד השני איפה ניתן "להשיג ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב וספרי תלמידיו הקדושים".

פנה איפה משה זאב להתהלך ברחובות ברוקלין, כארבעים וחמש דקות נסיעה משכונת מגוריו, והופיע במפתן "מתיבתא היכל הקודש" ברחוב ה47 בשדרה התשיעית.

בפתחו של היכל הקודש

היכל בית המדרש היה ריק וחשוך, כעת היה זמן ההפצה היומי, הבחורים יצאו בידיים עמוסות בספרי רבינו, להאיר לארץ ולדרים עליה. רק בפינת בית המדרש, היכן שהיה המחסן של הספרים להפצה דלק האור. שם ישב הבחור שאול חיים

ר' משה זאב עם מוהרא"ש בשמחה משפחתית

יום אחד צלצל הטלפון הציבורי של תלמידי הישיבה, אני עניתי לשיחה, ומהצד השני אני שומע את קולו: "הי זה משה זאב", "משה זאב מה נשמע איתך?, הרבה זמן לא שמעתי ממך" שאלתי בשמחה לשמוע את קולו שוב. "כן, רק עכשיו חזרתי מאומן!" אני זוכר את ההלם שאחז בי, אזכיר שוב - מדובר בשנים שזה לא היה דבר פשוט בכלל! "היית באומן?! עם מי?" "אף אחד, רק עם השם יתברך" הוא ענה...

איינהורן נ"י והתמיד בשיעורים כסדרן. מי שלימים יהפוך לידיד נפשו בהתקרבות תמידית אל אור רבינו הקדוש.

"הוא לא היה נראה כמו שאנחנו מכירים אותו לאורך הימים והשנים" מספר ר' שאול חיים, "הוא הגיע מבית מודרני, ולבושו היה בהתאם, נתתי לו שלום עליכם בהארת פנים, הוא היה קצת מופתע מהעובדה שבית המדרש היה ריק וחשוך. פתחתי בשיחה עמו, הוא שאל כמה שאלות ולקח כמה ספרים.

מאז הוא התחיל להגיע יותר ויותר, השיחות ביננו הפכו ארוכות, נפשו הצמאה בלעה בשקיקה כל מאמר וכל שיחה שיכלתי למסור לו, עד היום כשאני עובר בפינת הרחוב של שדרה 9 על רחוב ה47, אני נזכר במתיקות של אותן שיחות מעצותיו הנפלאות של רבינו ז"ל, הוא לא הפסיק לשאול ולבקש לשמוע עוד ועוד.

הוא החל לשאול אותי אודות ציון רבינו ז"ל, אציין שמדובר באותן שנים של מלכות הרשעה הסובייטית, ציון רבינו היה סגור ומסוגר, היה קשה מאד להגיע לשם גם לבעלי אזרחות אמריקאית, ואף על פי כן מוהרא"ש שם בכל קונטרס ובכל ספר את ההבטחה של רבינו הקדוש ומפה איך להגיע לאומן. הסברתי לו ככל שיכלתי את דברי רבינו הקדוש, את ההבטחה לבאים לומר את התיקון הכללי על ציונו הקדוש.

שמתי לב לאחר מכן, שכבר תקופה די ארוכה שלא שמעתי ממנו, הוא הפסיק לבוא.

יום אחד צלצל הטלפון הציבורי של תלמידי הישיבה, אני עניתי לשיחה, ומהצד השני אני שומע את קולו: "הי זה משה זאב", "משה זאב מה נשמע איתך?, הרבה זמן לא שמעתי ממך" שאלתי בשמחה לשמוע את קולו שוב.

"כן, רק עכשיו חזרתי מאומן!"

אני זוכר את ההלם שאחז בי, אזכיר שוב - מדובר בשנים שזה לא היה דבר פשוט בכלל!

"היית באומן?! עם מי?"

"אף אחד, רק עם השם יתברך" הוא ענה...

זה היה דבר נדיר כל כך עד שרצתי למעלה לחדרו של מוהרא"ש בהתרגשות לבשר לו "הבחור שהיה פה, עכשיו היה באומן!", זה היה מאורע ששימח את מוהרא"ש מאד.

בקיבוץ ראש השנה הראשון להתקרבותו, הוא הגיע כולו בהתרוממות גדולה להיות איתנו בראש השנה, הוא ישב לידי במהלך הראש השנה, אך הכנתי אותו מראש, שאת השיחות הארוכות שהוא כל כך נהנה לדבר איתי מרבינו, הוא לא יקבל כל כך כמו תמיד... "אצלנו לא מדברים בראש השנה בלילה הראשון, כאזהרת רבינו ז"ל".

הוא כל כך נהנה מהקיבוץ, התפילות, הדיבוק חברים, השיחות התחזקות, עד שלא ידע את נפשו, הוא אמר לי: "מה אני עושה עכשיו, אני לא מוצא את המילים להודות"... אמרתי לו בפשיטות גש למוהרא"ש ותגיד "תודה שנתתם לי להיות כאן ראש השנה", זהו...

ככה עם הזמן התחזקה ההתקרבות שלו יותר ויותר, כשאני והוא מדברים ארוכות ולומדים יחד את ספריו הקדושים של רבינו ז"ל.

איין שטיק רבי!

עם ההתחזקות וההתקרבות, חש משה זאב כי אינו יכול להמשיך בלימודי הפסיכולוגיה. למרות שכבר היה אחרי שנים רבות של השקעה ולימוד, כבר ממש לפני סיום הלימודים וקבלת תעודה ורישיון מקצועי, הוא ניגש לפרופסור שלו והודיע על רצונו להפסיק.

"יש לך שתי אפשרויות," אמר הפרופסור, "להשהות את הלימודים ולחזור בעתיד, או להפסיק לחלוטין ולא לחזור לעולם."

ללא היסוס, משה זאב בחר באפשרות השנייה. "איך אוכל לעזור לתקן בעיות של אחרים" אמר, "כשאני לא יכול לתקן את עצמי?"... (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' תורה סא).

החלטה זו יצרה סערה במשפחתו. הוריו, שבאו מרקע מודרני כאמור, ציפו לראותו כפסיכולוג

מצליח, והתקשו להבין את הבחירה, איך הוא מסוגל לעזוב את חיי השעה שכל כך השקיע בהם... אך משה זאב היה נחוש בדרכו החדשה, מאז שגילה איך אפשר לזכות להיות יהודי כשר ופשוט דבוק בו יתברך, שום דבר לא יכל להזיז אותו יותר.

"הוא חי איין שטיק רבי" (כל חייו היה רק מרבינו), מנסה ר' שאול חיים להגדיר את ידידו ז"ל, "הוא תמיד הרגיש צמא אדיר ללימודי רבינו, הוא המשיך לשתות ולשתות כמו אחד שרק עכשיו שמע לראשונה את שמו של הרבי ועצותיו, כל שיחה עמו היה על רבינו, רבי נתן, מוהרא"ש, מורינו שליט"א וכל התלמידים, כל מה שקשור לאור רבינו".

שכולם ידעו!

וכמו כל תלמיד אמיתי של מוהרא"ש, החל לבעור בליבו הרצון האדיר - דרך הטוב להיטיב! אם אני זכיתי להתחיל לדבר אליו יתברך, לקבל כיסופים ודרך איך גם אני יכול לטייל בכל חלקי התורה הקדושה וכל שאר העצות הנפלאות, אני רוצה שגם אחרים יזכו!

הלך לו בחייו להביא את אביו, אחיו ושאר בני המשפחה לציון רבינו, ובאמת זכה אביו להיות בקיבוץ ראש השנה הקדוש באומן 3 פעמים, הוא תמיד היה אומר לי: "הם היו בציון רבינו, עכשיו רבינו ידאג עליהם, אני משוחרר"...

היינו הולכים יחד להפצה, הוא הגיע מרקע שכל כך רחוק ממעשה כזה - לדפוק על דלת ולבקש כסף לצדקה?, עד שהצלחתי לשכנע אותו שבהפצה הוא לא מבקש כסף מאדם זר, אלא דופק על דלתו בשביל לתת לו מתנה ספר שיכול לשנות את חייו, ואם הוא רוצה הוא גם יכול לתת פרוטה לצדקה, אנחנו לא כאן בשביל כסף, לא אכפת לנו אפילו אם יביא לנו רק פרוטה שחוקה, אנחנו כאן לתת לו ספר, והיעד שלנו הוא שהוא יקח את זה. הוא קיבל את זה והיינו הולכים תקופה ארוכה יחד להפצה, ותוך כדי היינו אומרים לאנשים כל מיני שיחות יפות ששמענו ממוהרא"ש.

ככל הדברים בחייו גם ההפצה הוא עשה בתמימות מתוקה כזו שממש שבתה את ליבי, אחרי שכבר עברה תקופת התנסות של הפצה ביחד, אמרתי לו: "זהו עברת את השלב הזה... עכשיו נלך בנפרד, אני אלך בצד הזה של הרחוב ואתה לבדך בצד השני", אני סיימתי את הצד שלי, ואני שומע אותו בבית האחרון בצד שלו, הוא צלצל ואמר שם שהוא אוסף צדקה, ואני צפיתי, זה היה כל כך מתוק הדיבורים שלו אל ההוא בדלת, אני אומר לך שהקב"ה היה לו נחת רוח עצומה ממנו...

כשאחד לא לקח את הספר, הוא ממש לא יכל להבין את זה... הייתי צריך לחזק אותו: "אם אחד לא רוצה - מישהו אחר יקבל את זה, לך לאיש הבא"...

כאמור, הוא ויתר על לימודי מקצוע הפסיכולוגיה, שהיו נראו לו כסתירה אל לימודי רבינו, בלי להרחיב יותר מדי אני יכול להעיד שזה היה מעשה של מסירות נפש ממש, במקום לעבוד במקצוע מתגמל וקל, הוא עמל קשה מאד על המחיה ועל הכלכלה, הוא עבד כפקיד בבנק בתחילה, במינימום משכורת, כשבקושי רב מנסה להחיות את משפחתו, לא היה לאנשים השגה מה הוא הקריב בשביל להתקרב לעולם החרדי בכלל ולברסלב ומוהרא"ש בפרט. אף לאנשים הקרובים אליו לא היה שמץ של השגה מה עובר עליו, ובאמת לא היתה אפשרות לדעת, כי הוא באמת היה חתיכה של שמחה, תמיד חייך והאיר פנים לכל אחד, וזה היה חיוך אמיתי של אדם מאושר שזכה למצוא טעם אמיתי בחייו.

אחר כך הוא עבד בבית מחסה לאנשים מבוגרים שמתקשים שכלית, אבל אנשים שהוא יכל לדבר איתם, אם אפשר לדבר - ר' משה זאב מדבר מרבינו... הוא טיפל בהם במסירות כאילו הם היו ממש ילדיו, ושח עמם מעצות הרבי בהתלהבות.

מה אומר לכם, אני לא יכול אפילו להיות קרוב למדרגה שלו הוא היה כל כך בטל ומבוטל, שאלתי אותי: "איך אתה מסוגל לחיות ככה?", והוא אמר לי "עם הרבה ביטול, הרבה לדבר אל השם יתברך"...

נעמדה שם אשה אחת וקראה לכולם: "הספרים האלו הצילו את חיי הנישואין של הבת שלי! היא עמדה על סף פירוק הבית, ואני אמרתי לה: את לא עושה שום צעד לפני שאת קוראת איתי את הספרון הזה" - זה היה קונטרס בתרגומו של ר' משה זאב - "זה הציל את הבית שלהם!"

הקונטרסים באנגלית

ואז פנה משה זאב למשימת חייו - לחזור עם הדיבורים האלו אל הציבור ממנו הוא בא - דוברי האנגלית המודרנית והמקצועית.

היו אז כבר קונטרסים של מוהרא"ש באנגלית, אבל משה זאב לקח את זה לרמה אחרת לגמרי, "אי אפשר לתרגם קונטרסים מילה במילה" אמר לי, "באנגלית אומרים דברים אחרת, אני רוצה שזה ידבר לאנשים שרגילים לקרוא את הWall Street Journal (עיתון ניו יורקי יומי)"...

הוא עשה ספר ראשון כדוגמא וביקש את חוות דעתו של מורינו הרה"צ שליט"א, שהופתע מאד לטובה, ההשכלה הגבוהה שהיתה לו, הכתיבה המרתקת והציורית שלו, זה מושך את הלב מאד, והוא באמת הצליח לכבוש את המטרה ששם לעצמו - להזמין דוברי אנגלית ברמה גבוהה לטעום מעצות רבינו ז"ל, "אם הקדוש ברוך הוא ברא אותי במקום זה וקירב אותי לרבינו - זו אולי השליחות שלי!" היה אומר לי.

מוהרא"ש רצה לשלם לו על זה, אם אני לא טועה 500 דולר לקונטרס, והוא סירב בתוקף, הוא אמר לי: "אם משלמים על זה - You make it cheap - אתה עושה את זה לדבר זול"...

אחד מאלף!

בשיחה עם המפיץ הותיק ר' נתן יאקאבאוויטש

הי"ו אפשר קצת להבין כמה הקונטרסים המיוחדים האלו שבו את לב קוראיהם, הם קירבו אלפים אל היהדות, "אני יכול לספר לכם, אבל זה סיפור אחד מיני אלף!"

"היה פעם יהודי רפורמי שהפיצו לו את הקונטרס "תהיה בשמחה" שר' משה זאב תרגם, הוא התחזק מאד והחליט להגיע לישיבה שהכתובת שלה היתה רשומה בעמוד השני של הקונטרס, הוא לא ידע כלום מאידישקייט, אבל הגיע להודות, הנחתי לו תפילין והוא סיפר לי שוב ושוב איזו אמונה חזקה יש לו בהשם, אז אמרתי לו: "אם אתה יהודי מאמין אתה צריך לשמור שבת", "איפה זה כתוב?" שאל בתמימות מכאיבה, היהודי הרחוק באמת לא ידע משבת קודש, והקונטרס של ר' משה זאב הצליח לדבר אליו, זה היה כתוב כל כך יפה. היהודי הזה היום יהודי חרדי שומר תורה ומצוות, אני פוגש אותו מדי פעם, יש לו כבר נכדים רבים, כולם יראי ה'!"

ר' נחמן ניישטיין הי"ו מספר לנו: הלכתי פעם להפיץ באיזו מסעדה, היו אנשים שלקחו והיו אנשים שסירבו לקחת מהספרים, נעמדה שם אשה אחת וקראה לכולם: "הספרים האלו הצילו את חיי הנישואין של הבת שלי! היא עמדה על סף פירוק הבית, ואני אמרתי לה: את לא עושה שום צעד לפני שאת קוראת איתי את הספרון הזה" - זה היה קונטרס בתרגומו של ר' משה זאב - "זה הציל את הבית שלהם!"

"קיבלנו כל הזמן מכתבים מכל קצוות תבל, מאנשים שמצאו את הספרים האלה וזה נתן להם חיים חדשים"

מתוך הספדו של מורינו הרה"צ שליט"א על ר' משה זאב ז"ל

הנפטר ידידנו ר' משה זאב בן שמואל שלמה, לא רצה שום הספדים כמו כל חייו - צנוע, תמיד אנונימי, אבל **אנחנו חייבים לדעת שהיהודי הזה השאיר את חותמו על כלל ישראל**, אדם שזכה לתרגם עשרות ספרים של אמונה, יהדות, התחזקות, בשפה פשוטה שכל אחד יכול להבין. הוא לקח את הספרים הקדושים של מוהרא"ש וכתב אותם, לא בתרגום מילה במילה, **אלא הוא שם את עצמו בתוך הספר...** הוא הסביר לי פעמים רבות מדוע לקח לו כל כך הרבה זמן להוציא לאור עוד קונטרס, כי הוא היה צריך להיכנס לתוכו, **הוא קרא את דברי החיזוק והוא חי אותם, ואז הוא הצליח להוריד אותם על גבי הנייר בצורה כל כך יפה,** שכל אחד היה יכול להבין ולקחת את הלימוד שנאמר כאן.

הספרים האלו, שרק הכותרות בעצמם מביאים באדם הרהור תשובה עצום: "שינוי לטובה", "אל תתאכזב", "מספיק!", "הכל אפשרי", "יום נפלא", "תשכח מזה", "תמשיך הלאה", "אל תפחד", "בלי לחץ", "אל תיקח את זה אישית", "בטחון עצמי", "תשחרר את עצמך", "השמים הם הגבול", אלו הופצו בכל רחבי תבל. כשהייתי קורא ומגיה את הספרים לפני שהם היו מתפרסמים, **זה היה כזה תענוג, זה היה כזה אור נפלא לראות איך הוא הצליח לקחת את העצות של רבינו מהקונטרסים של מוהרא"ש, ולמסור אותם בשפה יומיומית שכל אחד יכול להבין,** ועם יופי והסגנון המיוחד שהיה לו.

זה לא בא לו בקלות, הוא עמל על זה הרבה, הוא עשה הרבה עבודות בחייו, אבל זה היה אצלו כל כך יקר, הוא החשיב כל כך כל קונטרס שהוא זכה להוציא לאור, והכל בעילום שם, ואני אומר - שבעזרת השם נתחיל עכשיו להדפיסם עם עמוד בכריכה הפנימית בה יופיע שמו ר' משה זאב בן ר' שמואל שלמה, שהיה לו הזכות של תרגום וכתיבת הקונטרסים היפים האלה. שיהיה לזכרון תמידי הזכות הזאת שהיתה לו.

אנחנו צריכים להחיות את עצמינו שהכרנו אדם כזה, אם מותר לי להציע שהדבר הכי גדול שאפשר לעשות לעילוי נשמתו, זה לתמוך ולעזור להפיץ את הספרים האלו יותר ויותר. זו הצדקה הגדולה ביותר. הזכויות שלו הן ההרהורי תשובה האינסופים שהוא הביא לנשמות ישראל כשהם קראו את הקונטרסים האלה, קיבלנו כל הזמן מכתבים מכל קצוות תבל, מאנשים שמצאו את הספרים האלה וזה נתן להם חיים חדשים. זו הזכות הגדולה ביותר שיכולה להיות לנו - לעזור להפיץ אותם יותר. אני אפילו בטוח שיש עדיין כמה קונטרסים שעדיין שווים אפילו מעולם לא פורסמו. הוא אמר לי כמה פעמים שהוא מכין עוד כמה, וזו תהיה מצווה גדולה למצוא אותם ולהוציא אותם גם לציבור.

זו הנחמה שלנו, שהוא השאיר לנו לימודים כאלה יפים, שהורדו לשפה שלנו שאנחנו יכולים להבין אותם. זה ה"**עוז והדר לבושה**" שלו, הבגדים, המלבושים שהוא הכין לעצמו "**ותשחק ליום אחרון**" - והלך לפניך צדקך זה יוביל אותו בדרך להיכלו של רבינו הקדוש זי"ע, אל מוהרא"ש זי"ע, שהוא יזכה עכשיו לראות את פירות עבודתו הקדושה.

"תמשיך, תמשיך להציל אנשים"

"זה אתם מברסלב? תהיו בריאים"... שמעתי קריאה לעברי כשעמדתי ברחובות העיר נתניה, עסוק בהפצת ספרי רבינו. הסתובבתי וגיליתי יהודי נחמד שחיוכו רצה להזמין אותי שאגש לשמוע מה יש בפיו.

"אתם לא מבינים איזו השפעה יש לקונטרסים שלכם" הוא המשיך.

"טוב זה אני שומע הרבה, אבל נשמע עוד..." חשבתי.

"אני חייב לשתף אותך במשהו שקרה, אולי זה יחזק אותך להמשיך ולהפיץ את הקונטרסים האלו. שתדע שמדובר בהצלת נפשות ממש".

תוך כדי שאני ממשיך להפיץ לעוברים ושבים, נצמד אליי האיש, ומתחיל לספר לי בקול מלא התרגשות:

"לפני כמה חודשים, פגשתי מישהו כמוך, הוא נתן לי קונטרס בשם "תהיה שמח", קראתי אותו, נהניתי מהתוכן הנפלא, דיבורי האמונה המחזקים שמשרים שלווה ומעוררים לראות איך שהקדוש ברוך הוא פה איתנו, ובכל מקום ומצב שנהיה אנחנו בידיו הרחומות".

"עברו כמה חודשים ואחד מחבריי הטובים מצא את עצמו במערבולת של קשיים בחייו, צרות בצרורות כמו שאומרים, בנו הצעיר סבל ממחלה נפשית, זה השפיע נורא על שלום הבית, הבית היה על סף פירוק, והמצב הכלכלי היה גרוע מתמיד, הוא ממש לא מצא פרוטות אחרונות לעמוד בתשלומים השוטפים, כשבנתיים הוא מאבד גם טעם בחיים שכאלו.

המשברים האלו הובילו אותו מטה מטה, עד שללא ספק ניתן היה לראות דיכאון עמוק אפל וקודר אופף אותו בלפיתת חנק, עיניים כבויות שהעידו שאף על פי שפיזית הלב עובד, אבל הנשמה כמעט מתה מבפנים...

כל כך דאגנו לו, אנחנו החברים ובני המשפחה, ניסינו כל דרך אפשרית, ניסינו אנשי מקצוע, לנסות לסחוב אותו החוצה, לדבר איתו, ולקוות שיגלה את התקווה, אך כלום לא עזר, כמו שאמרתי, חיים כבר לא היו לו, רק צל של אדם מתהלך.

אני תמיד הייתי קרוב אליו יותר משאר אנשים, והעובדה שגם בידי לא עלתה להחיות אותו מעט, שברה אותי.

יום אחד נזכרתי בקונטרס שקיבלתי...

מחשבה מהירה חלפה במוחי: אולי זה מה שיוכל לעזור לו? אולי גם הוא ימצא נחמה במילים האלו שחיזקו אותי.

ביקשתי ממנו לבוא אליו, ונתתי בידיו את החוברת, בתחילה הוא הביט בי בעיניים קרות, כאילו אומר "הנה עוד אחד שחושב לחזק אותי"...

ניסיתי את שלי, דיברתי איתו קצת והלכתי, מה שיהיה רק ה' יודע.

לא עברו ימים רבים, וקיבלתי שיחת טלפון. על הצג היה שמו של החבר. ליבי החסיר פעימה. תקופה ארוכה הוא לא יצר קשר בעצמו. מה קרה עכשיו?

מהצד השני נשמע קול רועד "רציתי לומר לך תודה" אמר בקול רועד שהפך לבכי מאופק. "תאמין לי שבאותו יום שהגעת אלי, הגעתי כבר למצב שהרגשתי "טוב מותי מחיי", לא כמטאפורה, אלא ממש כבר לא יכלתי לסחוב יותר. מרוב ייאוש עמוק, עלו במוחי המחשבות הנוראיות מכל, שאני מפחד להזכיר אפילו עכשיו. ופתאום, כשליח מהקדוש ברוך הוא בעצמו, הופעת עם החוברת ההיא. דע לך שלאחר שהלכת הצצתי רק בפנים, וזה שאב אותי... זה נתן לי להבין שכל המחשבות האלו כאילו אבד מנוס ותקווה זה רק מעשה השטן להחביא ממני את הכוחות העצומים שיש בכל יהודי, לא משנה באיזה מצב הוא, יש אפשרות להפוך הכל לטובה להתחיל מחדש, להגיע למצב כזה שחיים עם הקדוש ברוך הוא ומרגישים אותו כאן איתי עימי ואצלי,

לא יכולתי להפסיק לקרוא. חזרתי על זה שוב ושוב, כשאני מחדיר במוח שלי שוב ושוב: כן המצב עכשיו לא טוב בכלל, אבל כל זה יתהפך בעזרת השם לטובה, בכל פעם הרגשתי חיבוק עוטף של אמונה פשוטה ומאירה".

"תמשיך צדיק, תמשיך, אתה מציל אנשים!"

סִפּוּרֵי תְּפִלָּה

בְּחוֹף הַיָּם

בְּאַרְדִּיטְשׁוֹב, הָעֲיָרָה שֶׁזָּכְתָה בַּשָּׁנִים הַקּוֹדְמוֹת לְהַשְׁכִּין בְּתוֹכָהּ אֶת הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ רַבִּי לֵוִי יִצְחָק זי"ע - סָנֵגוֹרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הִתְגּוֹרְרוּ לָהֶם יְהוּדִים תְּמִימִים וּטְהוֹרִים.

חֲבוּרָה שֶׁל אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים הָיוּ, חַיָּטִים סַנְדְּלָרִים וּשְׁאָר בַּעֲלֵי מְלָאכָה. שֶׁזָּכוּ מִדֵּי פַּעַם לְאוֹרֵחַ קָדוֹשׁ שֶׁבָּא פְּעָמִים רַבּוֹת לִשְׂהוֹת בְּמִחְצָתָם -

הָרַב הַקָּדוֹשׁ רַבִּי אַבְרָהָם, בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי נַחְמָן מִטּוּלְטְשִׁין, תַּלְמִידוֹ הַגָּדוֹל שֶׁל רַבִּי נָתָן מִבְּרֶסְלֶב זי"ע.

רַבִּי אַבְרָהָם דִּבֵּר אֲלֵיהֶם מִתּוֹךְ לִבּוֹ הַטָּהוֹר, גִּלָּה לָהֶם אֶת הַמְּתִיקוּת שֶׁאָדָם יָכוֹל לָהּ לִזְכּוֹת בְּחַיָּיו, אִם יַתְחִיל לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְהוֹדוֹת עַל כָּל דָּבָר, לְבַקֵּשׁ כָּל דָּבָר, וּלְסַפֵּר הַכֹּל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

הַחֲבוּרָה הַתְּמִימָה קִבְּלוּ אֶת דְּבָרָיו הַמְּאִירִים וְהַקְּדוֹשִׁים, לִבָּם הִתְלַהֵב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְנַעֲשׂוּ עוֹבְדֵי הַשֵּׁם גְּדוֹלִים, מְסַפְּרִים נִסִּים וְנִפְלָאוֹת מַמָּשׁ שֶׁפָּעֲלוּ חֲסִידִים אֵלּוּ.

אֶחָד מִבְּנֵי הַחֲבוּרָה הַקְּדוֹשָׁה וְהַתְּמִימָה הָיָה הֶחָסִיד הַצַּדִּיק ר' יַעֲקֹב פִּילְמֶער, שֶׁכִּנָּה "רַבִּי יַעֲקֹב שְׁנַיְדֶער", חַיָּט פָּשׁוּט הָיָה בַּתְּחִלָּה, וּלְאַט לְאַט הִתְקָרֵב אֶל הַחֲבוּרָה הַקְּדוֹשָׁה, הַדִּבּוּרִים הַחַמִּים שֶׁל הַצַּדִּיק רַבִּי אַבְרָהָם זי"ע עוֹרְרוּ אֶת נִשְׁמָתוֹ הַכְּמֵהָה, וְהוּא הֵחֵל לְהִתְבּוֹדֵד הַרְבֵּה וּלְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עַד שֶׁנַּעֲשָׂה בְּעַצְמוֹ צַדִּיק גָּדוֹל.

יוֹם אֶחָד זָכָה רַבִּי יַעֲקֹב לְמַלֵּא מִשְׁאֲלַת לִבּוֹ - לַעֲלוֹת לְאַרְצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה וּלְהִשְׁתַּקֵּעַ שָׁם.

בְּנָתַיִם, מָצָא רַבִּי יַעֲקֹב דִּירָה בְּעִיר הַנָּמֵל יָפוֹ,

שָׁם הִגִּיעָה סְפִינָתוֹ.

מִדֵּי לַיְלָה, לִפְנוֹת בֹּקֶר, קָם לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, לִטְבֹּל בַּיָּם וּלְהַתְחִיל מֵחָדָשׁ לְהִתְקָרֵב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

אַךְ בְּעָיָה רְצִינִית הָיְתָה...

בְּיָפוֹ גָּרוּ הַרְבֵּה עַרְבִים, פִּרְאֵי אָדָם אֵלּוּ גָּנְבוּ כָּל מַה שֶׁרַק יָכְלוּ, בִּפְרָט בְּחוֹף הַיָּם, כַּאֲשֶׁר אֳנָשִׁים נִכְנְסוּ לַמַּיִם לִרְחֹץ, בָּאוּ אֵלּוּ וְגָנְבוּ אֶת בִּגְדֵיהֶם.

רַבִּי יַעֲקֹב, שֶׁהָיָה אִישׁ קָדוֹשׁ וְדָבוּק בְּהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, יָדַע בְּדִיּוּק מַה עָלָיו לַעֲשׂוֹת -

הוּא פָּתַח אֶת פִּיו וְאָמַר: "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַבָּא יָקָר וְאָהוּב, אֲנִי רוֹצֶה לִטְבֹּל בַּמִּקְוֶה כָּל יוֹם, אֲבָל אֲנִי לֹא רוֹצֶה שֶׁיִּגְנְבוּ לִי אֶת הַבְּגָדִים, בְּבַקָּשָׁה שְׁמֹר לִי עֲלֵיהֶם".

וְהִנֵּה הַפְלֵא וָפֶלֶא - בְּכָל בֹּקֶר, כְּשֶׁהִגִּיעַ רַבִּי יַעֲקֹב לַיָּם קֹדֶם אוֹר הַיּוֹם לַיָּם וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו בִּשְׁבִיל לִטְבֹּל, הִגִּיעַ כֶּלֶב גָּדוֹל וְהִתְיַשֵּׁב לְיַד הַבְּגָדִים, מִי שֶׁרַק הֵעֵז לְהִתְקָרֵב קִבֵּל נְבִיחָה מַפְחִידָה שֶׁחָשְׁפָה שִׁנַּיִם מְחֻדָּדוֹת וּמַרְתִּיעוֹת...

שׁוּם עֲרָבִי לֹא הֵעֵז לְנַסּוֹת אֲפִלּוּ לְהִתְקָרֵב...

כָּךְ זָכָה הֶחָסִיד הַקָּדוֹשׁ לִטְבֹּל בְּרֹגַע וּלְהִתְכּוֹנֵן לְיוֹם חָדָשׁ שֶׁל דְּבֵקוּת וְדִבּוּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

(שִׂיחוֹת מוֹהֲרָא"שׁ חֵלֶק י' עֵרֶךְ טָבַע)

נִרְשַׁמְתִּי לְחוּג שְׁחִיָּה בּוֹ נִרְשְׁמוּ גַּם כַּמָּה מֵהַחֲבֵרִים שֶׁלִּי, וְהִתְפַּלַּלְתִּי לְהַשֵּׁם שֶׁיִּרְשְׁמוּ אוֹתָנוּ בְּאוֹתָהּ קְבוּצָה, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם הָיִיתִי אִתָּם בַּקְּבוּצָה, אַחַר כָּךְ הֵם אָמְרוּ לָנוּ שֶׁאֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת קְבוּצָה רַק מֵהַתַּלְמוּד תּוֹרָה שֶׁלָּנוּ וְהֵם בֶּאֱמֶת עָשׂוּ וַאֲנִי מְאֹד נֶהֱנֵיתִי, תּוֹדָה לַה'.

שְׁמוּעִיק ק.

בַּחֶדֶר שֶׁלָּנוּ הִתְקַיֵּם מִבְחָן גָּדוֹל רַק לַכִּתָּה שֶׁלָּנוּ, לָמַדְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד בְּשָׁבִיל לְהִתְכּוֹנֵן וְשִׁנַּנְתִּי כָּל הַזְּמַן אֶת הַחֹמֶר, אֲבָל בְּיוֹם הַמִּבְחָן הַרְבֵּה מֵהַשְּׁאֵלוֹת הִתְבַּלְבְּלוּ לִי וּפָחַדְתִּי שֶׁאֲנִי לֹא אַצְלִיחַ, עָצַמְתִּי אֶת הָעֵינַיִם הִנַּחְתִּי אֶת הָרֹאשׁ עַל הַשֻּׁלְחָן וּבִקַּשְׁתִּי מֵהַשֵּׁם שֶׁאַצְלִיחַ בַּמִּבְחָן, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם קִבַּלְתִּי אֶת הַציּוּן הֲכִי גָּבוֹהַ.

שְׁמוּאֵל דָּוִד כְּלוּי, צַ'שְׁבִּיר

פַּעַם אַחַת יָרַד לִי דָּם מֵהָאַף, וְזֶה מְאֹד הִפְרִיעַ לִי, שַׂמְתִּי טִישׁוּ שֶׁזֶּה יַעֲצֹר אֶת הַדָּם, וּבֵנְתַיִם הוֹצֵאתִי תְּהִלִּים וּבִקַּשְׁתִּי מֵהַשֵּׁם שֶׁהַדָּם יַפְסִיק, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם זֶה הִפְסִיק.

נַחְמָן כ. בֵּית שֶׁאָן

פַּעַם בְּשַׁבָּת בַּבֹּקֶר רָצִיתִי שֶׁאָח שֶׁלִּי כְּבָר יִתְעוֹרֵר לְשַׂחֵק אִתִּי, אֲבָל לֹא רָצִיתִי לְהָעִיר אוֹתוֹ, אָז הִתְפַּלַּלְתִּי לְהַשֵּׁם שֶׁהוּא יָקוּם מֵעַצְמוֹ, וּבָרוּךְ הַשֵּׁם הוּא הִתְעוֹרֵר וְשִׂחַקְנוּ יַחַד.

שְׁרוּלִיק ד. יְרוּשָׁלַיִם

אֲפִלּוּ כּוֹשִׁי

אָה, אֵיזֶה שִׂמְחָה, בָּרוּךְ הַשֵּׁם! עוֹד סֵפֶר מֵעֲצוֹתָיו שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ יוֹצֵא מִבֵּית הַדְּפוּס

אָת, אֵיזוֹ הַדְּפָסָה מְשֻׁבַּחַת, תַּכְלִית הַפְּאֵר וְהַיֹּפִי!

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תַּעֲזֹר לִי שֶׁאַצְלִיחַ לְכַסּוֹת אֶת הוֹצָאוֹת הַדְּפוּס וּלְשַׁלֵּם לַמַּדְפִּיסִים

אָה הִנֵּה הַמַּפִּיצִים הַיְקָרִים

זֶה מְחִיר דֵּי זוֹל לְהַדְפָּסָה כָּזוֹ מְשֻׁבַּחַת, אֲבָל אוּלַי אֶפְשָׁר לְהָרִוִיחַ עוֹד הַנָּחָה...

זֶה פָּחוֹת מִמְּחִיר הַקֶּרֶן, אֲנִי חַיָּב לְשַׁלֵּם לְבֵית הַדְּפוּס אֶת הָעֲלוּת!

נַפְסִיק לְהָפִיץ אֶת הַסְּפָרִים...

אַתֶּם תִּרְאוּ - בֵּין אִם תִּזְכּוּ לַעֲזֹר וְגַם אִם לֹא - אוֹרוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ לֹא יִפְסִיק לְהָאִיר אֶת הָעוֹלָם. אֲפִלּוּ כּוֹשִׁי יַעֲמֹד בָּרְחוֹב וְיִמְכֹּר אֶת הַסְּפָרִים!

גּוֹי כּוֹשִׁי? יִמְכֹּר סִפְרֵי רַבֵּנוּ?!

וָיָּוַץ!

עֲבוֹדַת הַהַדְפָּסָה שֶׁל
מוֹהֲרָא"שׁ בִּשְׁבִיל לְהָאִיר
אֶת הָעוֹלָם עִם אוֹר רַבֵּנוּ

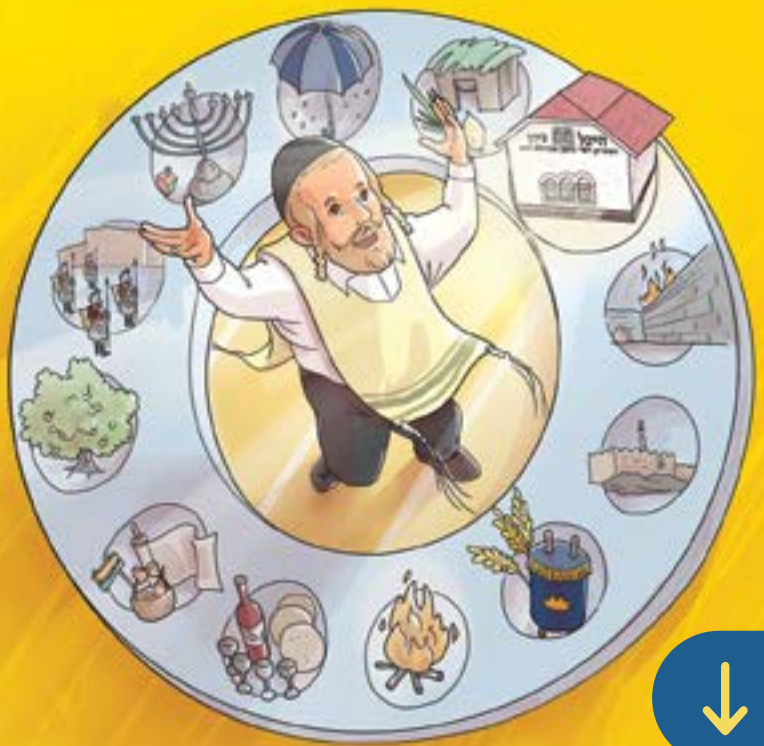

שיחה מחיה

מוֹהֲרָא"שׁ הָיָה תָּמִיד נוֹהֵג
לוֹמַר שֶׁצִּיּוּן רַבֵּנוּ הוּא כְּמוֹ ....

תּוּכְלוּ לְהַשְׁלִים אֶת הַשִּׂיחָה?

פִּתְרוֹן חִידָה קוֹדֶמֶת ↓

"בְּךָ רַבֵּנוּ נָגִילָה, בְּךָ רַבֵּנוּ נִשְׂמְחָה, בְּךָ רַבֵּנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בָּךְ!"

לֹא יוֹדֵעַ אִם רְאִיתֶם פַּעַם אֵיךְ נִרְאֶה בֵּית מִשְׁפָּט, אֵיךְ נִרְאֶה אָדָם שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ מַה יִגְזְרוּ עָלָיו בַּמִּשְׁפָּט, אֲבָל אַתֶּם יְכוֹלִים לְנַחֵשׁ שֶׁהוּא לֹא מַמָּשׁ רוֹקֵד מִשְׂמְחָה...

אֲנַחְנוּ גַּם עוֹד מְעַט נַעֲמֹד לִפְנֵי שׁוֹפֵט, לִפְנֵי הַשּׁוֹפֵט הַגָּדוֹל מִכֻּלָּם - הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בִּכְבוֹדוֹ וּבְעַצְמוֹ.

גַּם אֲצַלֵּנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב, בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה נוֹהֲגִים לֹא לְדַבֵּר, מִתְנַהֲגִים בְּרִצִינוּת וּבִירְאַת שָׁמַיִם, בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי כְּבָר רוֹקְדִים יוֹתֵר, וּבְמוֹצָאֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַשִּׂמְחָה גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד!

מַה פֵּשֶׁר הַשִּׂמְחָה הַגְּדוֹלָה הַזּוֹ?

כִּי אַתֶּם יוֹדְעִים מִי הָיָה לְצִדֵּנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא?

הָעוֹרֵךְ דִּין הַטּוֹב בְּיוֹתֵר בְּכָל הָעוֹלָם, הַשֵּׁנִי לַמֶּלֶךְ! זֶה הוּא רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ בְּעַצְמוֹ, שֶׁצִּוָּה שֶׁכָּלָנוּ נִהְיֶה אֶצְלוֹ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְהוּא יְתַקֵּן אוֹתָנוּ, יִתֵּן לָנוּ לֵב חָדָשׁ לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ!

"כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ תָּלוּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁלִּי!" אָמַר רַבֵּנוּ, אֲמֶרִיקָה, רוּסְיָה, יַפָּן, צָרְפַת, וּבְוַדַּאי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה,

הַכֹּל הַכֹּל תָּלוּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל רַבֵּנוּ... וַאֲנַחְנוּ הַקְּטַנִּים יֵשׁ לָנוּ חֵלֶק בְּכָל הַדָּבָר הֶעָצוּם הַזֶּה!

הַיֵּשׁ שִׂמְחָה גְּדוֹלָה מִזּוֹ?

נָכוֹן, רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל רַבֵּנוּ זֶה לֹא קַל, יֵשׁ יְלָדִים שֶׁהִטַּלְטְלוּ יָמִים שְׁלֵמִים בִּדְרָכִים מְפָרְכוֹת בַּדֶּרֶךְ לְאוּמָן, וְיָשְׁנוּ בְּמָקוֹם פָּחוֹת נֹחַ, וְיֵשׁ יְלָדִים שֶׁנִּשְׁאֲרוּ בַּבַּיִת וְאַבָּא שֶׁלָּהֶם אוֹ אָח שֶׁלָּהֶם נָסַע וְהֵם נִשְׁאֲרוּ לְבַד, הָלְכוּ לְבֵית כְּנֶסֶת בְּלִי אַבָּא, לֹא נֶחְמָד... רַבֵּנוּ אָמַר - "הָרֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁלִּי עוֹלֶה עַל הַכֹּל!" זֶה חָשׁוּב יוֹתֵר מִכָּל דָּבָר. יוֹתֵר מִכֶּסֶף, נוֹחוּת, וְכָל דָּבָר שֶׁרַק יֵשׁ, אִם נַתְחִיל נְנַסֶּה לְתָאֵר לְעַצְמֵנוּ אֶת הַזְּכוּת הָעֲצוּמָה - הֲרֵי שֶׁהַכֹּל שָׁוֶה!

אָנוּ רוֹאִים בַּתְּמוּנָה, יְהוּדִי עוֹמֵד בַּמֶּרְכָּז, פָּנָיו קוֹרְנוֹת, וְהוּא כֻּלּוֹ צוֹהֵל וְשָׂמֵחַ, וּפוֹצֵחַ בְּרִקּוּד עַלִּיז, וְסָבִיבוֹ כָּל מַעְגַּל הַשָּׁנָה, כָּל הֶחָגִים וְהַיָּמִים טוֹבִים שֶׁיֵּשׁ בַּשָּׁנָה. בְּכֻלָּם הוּא שָׂמֵחַ מְאוֹד!, כִּי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ אָמַר לָנוּ: "שֶׁכָּל מִי שֶׁזּוֹכֶה לִהְיוֹת אֶצְלוֹ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה רָאוּי לוֹ לִשְׂמֹחַ מְאד "

אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ אָמְרוּ שֶׁזֶּה סִימָן לִבְדֹּק כַּמָּה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בֶּאֱמוּנַת חֲכָמִים בְּרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, עָלֵינוּ לִרְאוֹת לִשְׂמֹחַ כָּל הַשָּׁנָה כֻּלָּהּ, לִזְכֹּר מֵהַזְּכוּת הַגְּדוֹלָה שֶׁנִּפְלָה בְּחֶלְקֵנוּ - לִהְיוֹת חֵלֶק מֵרֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ.

לָכֵן יְלָדִים, בּוֹאוּ נִשְׂמַח! בּוֹאוּ נִשְׂמַח וְנִרְקֹד: "אַשְׁרֵינוּ מַה טּוֹב חֶלְקֵנוּ"!

מכניסים את רבינו הביתה!

מרתק ומחזק לכל המשפחה!

הביאו ברכה לביתכם!

עם מבחר התוכן שלנו

עיר ברסלב

להצטרפות לתכנית המנויים:

053.483.3424